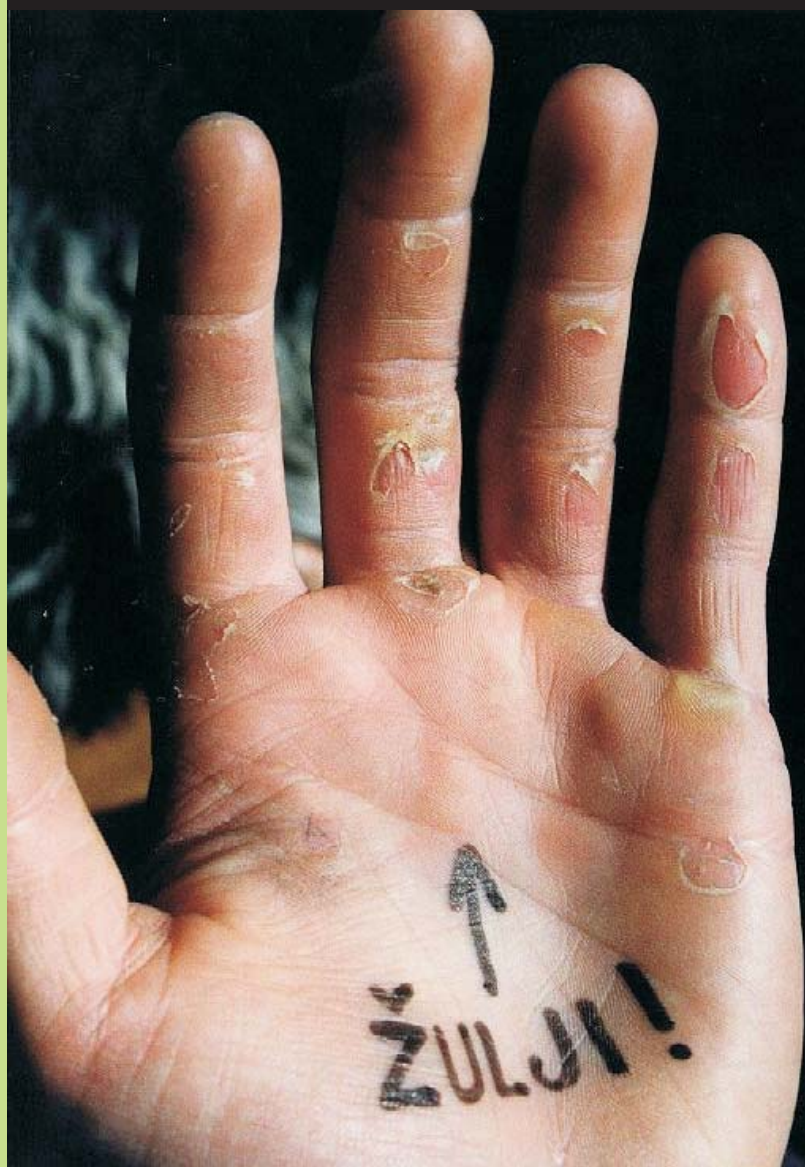

Zgodovina veslanja na obrežju Ljubljane

Veslaški klub Ljubljana 1908 - 2008

Veslaški klub Ljubljana 1908 - 2008

Veslaški klub Ljubljana
Ljubljana, september 2008

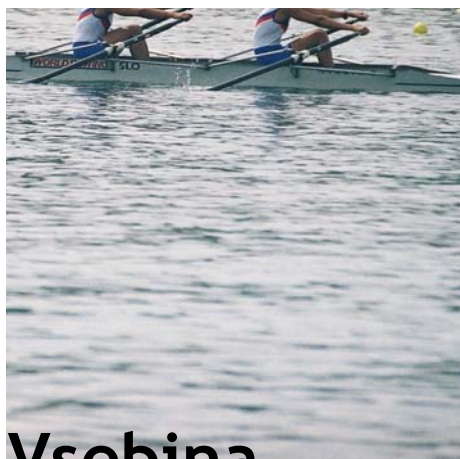
CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

061.237:797.123(497.4Ljubljana)"1908/2008"

VESLAŠKI klub Ljubljana (Ljubljana)

Veslaški klub Ljubljana : 1908-2008 / [uredila Gregor Geršak
in Mira Fatur ; slikovno gradivo arhiv Veslaškega kluba Ljubljana,
zasebne zbirke veslačev in www.vesl-klub-ljubljana.si]. -
Ljubljana : Veslaški klub Ljubljana, 2008

1. Geršak, Gregor
241197056

Vsebina

»O razvoju in o vrednosti veslalnega sporta«	11
Kratka zgodovina veslaškega kluba ob Ljubljani	14
Vloga ljubljanskih veslačev v zgodovini veslanja na Slovenskem	16
Delovanje kluba v letih 1945 do 1963	18
Ljubljanska veslača na Olimpijskih igrah v Rimu (1960)	21
Obdobje od 1960 do 1980	26
Kaj se je dogajalo na Veliki čolnarski 20 od 1980 do 2008	30
»Trudko« - prvi moderni čoln v Ljubljani	36
Leto 1990 - začetek ponovnega razcveta ljubljanskega veslanja	36
Ljubljančani prvič po zlatih časih Savice spet na Svetovnem prvenstvu	38
Začetek tradicionalne jesenske sprint regate na Ljubljani	39
Pomoč ljubljanskemu veslanju z Bleda	41
Zgodilo se je tudi neverjetno - nekdo je prehitel blejski dvojec!	42
Leto 1994 - trener postane Jošt Dolničar	43
Ko nisi več veslač, postaneš trener	44
Zlati veslači v obdobju 1994 do 1997	46
Obdobje od leta 1997 do 2008	52
Nova generacija prinese novo mladinsko medaljo v Ljubljano	55
Veslaški klub Ljubljana in študenti Univerze v Ljubljani	59
Kako so se spreminjale klubske barve	61
Uspehi ljubljanskih veslačev od leta 1987 do 2008	63
Načrti za prihodnost	67

**Župan mesta Ljubljana
Zoran Janković**

Ljubljana je lepši del podobe slovenske prestolnice, vodni športi pa nepogrešljiva sestavina športnega, rekreativnega in družabnega življenja Ljubljane.

Leto 1908, ko je bil ustanovljen Veslaški klub Ljubljana, ne pomeni le začetka veslaškega športa v Ljubljani, ampak v celotni Sloveniji. Prva veslaška regata na Ljubljani je bila organizirana že leta 1920, pripravili so jo domači veslači. Po koncu druge svetovne vojne so prizadevno pomagali pri ustanavljanju drugih slovenskih klubov, med drugim tudi blejskega, in bili soustanovitelji jugoslovanske in slovenske veslaške zveze.

Na temeljih dolge in bogate tradicije slonijo uspehi kluba. Po letu 1995 so se vaši članice in člani različnih generacij vrnili z medaljami s petih svetovnih prvenstev, tudi z lanskega v Pekingu. Ker delo v klubu temelji na prostovoljstvu, so ti dosežki še toliko bolj dragoceni in vredni občudovanja.

Vaš jubilej 100-letnice kluba sovпада s časom, ko dokončujemo načrte o tem, kako Ljubljano povezati z mestnim utripom in še bolj izkoristiti številne možnosti, ki jih ponuja meščanom in našim obiskovalcem. Omogočili in spodbujali bomo različne in pestre dejavnosti na vodi in ob njej, med temi tudi veslaški šport in rekreacijo.

Tradicija navdihuje in tudi obvezuje - vas in nas.

Članicam, članom in vodstvu Veslaškega kluba Ljubljana iskreno čestitam ob jubileju. Želim vam, da uspešno izpeljete oktobrsko regato ter krepkih zavesljajev v prihodnjo sezono.

**Predsednik
Veslaške zveze Slovenije
Tomo Levovnik**

Veslaški klub Ljubljana je s svojim stoletnim, izjemno uspešnim delom veliko doprinesel k razvoju in delovanju slovenskega veslanja in športa na sploh. Bogato in uspešno delovanje kluba ter njegova tradicija sta pomembno vplivala na ustanovitev Veslaške zveze Slovenije (13. julija 1952) in nekaterih veslaških društev po Sloveniji.

Veslači in veslaški delavci Veslaškega kluba Ljubljana so vseskozi s svojim predanim in predvsem ljubiteljskim ter volonterskim delom dokazovali, da je zdravo klubsko življenje osnova za uspehe veslačev, dobro organizacijo in nenazadnje zadovoljstvo vseh članov.

Kljub skromnim pogojem za treninge so veslači Veslaškega kluba Ljubljana dosegali in dosegajo pomembne tekmovalne uspehe na domačih in mednarodnih tekmovanjih. Tako je opazen tudi delež pri skupno 117 osvojenih medaljah slovenskih veslačev. Veslaški klub Ljubljana s tradicionalno veslaško regato na Ljubljani uspešno zaokrožuje vsakoletno tekmovalno sezono na slovenskem in pomembno doprinese k popularizaciji tega lepega športa v Ljubljani in Sloveniji.

Prav gotovo si vsi želimo in pričakujemo, da bo tudi VK Ljubljana ob pomoči širše skupnosti dobil boljše pogoje za svoje delo, da bodo lahko številni mladi športniki v še večji meri izkoristili svoje veslaške potenciale in cilje.

Ob častitljivem jubileju VK Ljubljana iskreno čestitamo in želimo še veliko dobrih tekmovalnih rezultatov ter uspešnih let delovanja in razvoja predvsem v korist otrok in mladine.

**Predsednik
Veslaškega kluba
Ljubljana
Aleš Mižigoj**

Pred sto leti, v tedanji Avstroogrski monarhiji, je osem zavednih Slovencev kupilo 2887 m² zemlje na levem bregu Ljubljane nasproti Špice. Tako je bil leta 1908 pomemben mejnik v zgodovini slovenskega veslanja. Ustanovili so prvi slovenski športni klub Ljubljana in postavili leseni hangar, ki stoji še danes. Tako so bili dani pogoji za razvoj slovenskega veslanja. Veslaški klub Ljubljana je tudi sodeloval pri ustanovitvi drugih slovenskih veslaških klubov: Bled, Maribor in Novo mesto. Delovanje športnega kluba za veslanje je bilo v sto letih zelo pestro. Imeli smo veliko športnih uspehov, pa tudi obdobja, ko so bili tekmovalni uspehi slabi oz. jih sploh ni bilo. Posebej je bilo kritično za tekmovalce v letih od 1972 do 1988, ker so portoroški sklepi ukinili tekmovanje za naš klub. S tem je zamrlo tekmovalno veslanje. Registrirani smo bili kot rekreacijski center za vodne in obvodne dejavnosti. Leta 1975 sem postal predsednik rekreacijskega centra Ljubljana. Moram poudariti, da je bilo finančno in moralno stanje v rekreacijskem centru zelo slabo, na robu propada. Zbral sem nekaj pogumnih Trnovčanov, ki jim je veslanje veliko pomenilo. Potrebno je bilo postaviti ograjo, obnoviti streho in zgraditi betonski pomol. Velik uspeh je bil leta 1980, ko smo kupili 1.600 m² zemljišča in zgradili tri teniška igrišča, saj je bilo v tistem času igranje tenisa zelo cenjeno. Čeprav nismo smeli tekmovati v veslanju, smo ohranili nekaj tekmovalnih čolnov. Leta 1988 je gospa Mira Fatur prevzela veslaško sekcijo in veslanje kot tekmovalni šport je zelo napredovalo. Iz leta v leto se je večalo število mladih veslačev. Leta 1998 smo sprejeli nova pravila in tudi spremenili ime v Veslaški klub Ljubljana. Sedaj smo organizirani kot veslaški klub, za izvajanje osnovnih nalog pa imamo organizirano še uporabo tenis igrišč, izposojajo čolnov in garažiranje čolnov. Naši veslači od 1990

dalje dosegajo odlične rezultate tako doma kot v Evropi, sodelovali smo tudi na olimpijadi. Ob tem visokem jubileju pa nas pestijo težave: sto let stari leseni hangar že ogroža varno uporabo veslačem pri suhem treningu. Nujno bi bilo potrebno zgraditi novega. Druga težava pa je sama Ljubljana, kjer je treniranje mogoče, ni pa mogoče izmeriti realnih časov, saj nimamo 2000 m ravnine. Primorani smo, da pred večjimi tekmovanji treniramo na Bledu ali v Mariboru. V kolikor bo prišlo do izgradnje hidrocentrale v Šentjakobu, bi imeli idealne pogoje tudi za svetovna prvenstva, uresničile bi se stoletne sanje.

Zahvaljujem se veslačem in trenerjem za veliko truda, ki ga vlagajo v veslaški šport, z željo, da bi v prihodnje dosegali še boljše uspehe. Posebej gre zahvala vsem dolgoletnim sponzorjem in vsem posameznikom, ki so s finančnimi ali materialnimi sredstvi zagotovili obstoj veslanja. Prepričan sem, da bo naš nadaljnji razvoj uspešen, saj je poleg interesa, ki ga imamo člani kluba, potrebno vključiti tudi Mestno občino Ljubljana, ki ta čas kaže veliko zanimanje za razvoj športne infrastrukture.

**Predsednica veslačev
Veslaškega kluba
Ljubljana
Mira Fatur**

Ob 100 letnici kluba se predvsem spominjamo vizije naših predhodnikov, da bi v Sloveniji razvili veslanje. Zato so vložili mnogo truda in energije v vzpodbujanje ustanovitve novih klubov in skovali dobre rezultate, ki so pritegnili mlade.

Veslaški klub Ljubljana je poleg tega že desetletja drugi dom številnih mladih, ki imajo radi veslanje. In ni lepšega, kot omogočati mladim navdušencem veslanje in opazovati napredek, ki ga doseže mala deklica ali deček, ki pride v klub nekje pri dvanajstih letih. Sčasoma prigara do prvih regat doma, pride do naslednje stopnje, ko gre na regato v tujino.

Medtem že postane srednješolec in mogoče celo član mladinske reprezentance za svetovno prvenstvo. Ko pa pride športnik do poklica ali se vpiše na fakulteto, se začne odločati, kaj je zanj pomembnejše: dobri veslaški rezultati ali izobrazba in zaposlitev, saj le redkim uspe biti uspešen v vsem.

In ponavadi dozori misel, da je čas za prenehanje s tekmovalnim veslanjem. Kar pa vodi le do naslednjega koraka - prostovoljnega dela v klubu. Naše nenapisano pravilo kluba namreč je, da vedno lahko nehaš aktivno veslati, vendar pričakujemo, da ostaneš v klubu! In to pravilo nam je zagotovilo nepogrešljivi strokovni kader v klubu, ki ga sestavljajo bivši veslači, od glavnega trenerja Jošta Dolničarja do vseh ostalih trenerjev, ki jih omenjamo v tem almanahu ob 100 letnici.

To zelo cenimo, saj je poleg družine in zahtev, ki jih od mladih strokovnjakov zahteva sodobno delovno mesto, potrebno imeti veliko veselja do veslanja in vodenja mladih. Zraven pa še kako čutiti pripadnost klubu, da svoj prosti čas in tudi dneve dopusta preživiš na treningih, na klubu in regatah doma in po svetu.

In če sklenem: klub so ljudje. Ljudje, ki imajo radi veslanje.

Ljubljana je zaklad

dr. Gregor Geršak,
veslač za vedno

Jutro v dvojcu brez krmarja na Ljubljanici (foto: Franc Mišo Sotlar, 1991)

Ljubljana je lepo mesto. Poleg slikovitega gradu in ljubkega srednjeveškega dela je Ljubljana lepa tudi zaradi tega, ker je mesto ob reki. Miren tok reke pomirja oči hitečih meščanov in obiskovalcev. Ljubljana je zrasla zaradi reke. Reka Ljubljana je skriti zaklad, ki ga malo Ljubljančanov pozna. Ljubljanico bolj poznamo po tem, da vanjo skrivoma vržemo napol obgrizen kornet sladoleda, se smejimo sobotnemu namakanju pekov, na vodi opazujem igro novoletnih luči Tromostovja ali se zgražamo nad plavajočo umazanijo na njeni gladini.

In vendar je Ljubljana zaklad. Zaklad, sestavljen iz mestnega betoniranega in urejenega dela, ki mu je močan pečat pritisnil mojster Plečnik s svojimi sijajnimi stebri in prijetnimi stopnicami, in iz prvinskega barjanskega dela, kjer čez reko plavajo srne, čeznjo letajo fazani in obadi ter se ob njeni obali veselo igrajo nutrije.

Zaklad so občutki, ko ob pol osmih zjutraj, ko še vsi spi, čoln mirno drsi po rečni gladini po rahli meglici, ki se dviga le meter nad gladino. Edini zvoki so zvoki rac, ki zajtrkujejo ob obali, in enakomerni čofi vesla v vodo.

Veslanje se je v Ljubljani začelo zgodaj. Domačinom je bilo veslanje domače, saj so reko že stoletja izkoriščali za promet in redno držali vesla ali palice v rokah. Pred stoletjem se je na istem mestu, kjer stoji še danes, prvič organizirano pojavil veslaški klub. Ta mali klub je poslal veslače na olimpijske igre, vzgojil vrsto uspešnih študentov, pomagal zgraditi veslaške klube po vsej celinski Sloveniji in bil trden temelj za veslanje v Ljubljani danes.

Veslanje je poseben šport. Morda je celo bolj kot šport način življenja. Kdor je kadarkoli veslal, ve, o čem govorim. Kdor pa še ni, ga vabimo na Veslaški klub, kjer mu bomo pokazali, o čem govorim.

»O razvoju in o vrednosti veslalnega sporta«

Besedilo neznanega pisca iz 1950-ih let iz arhiva VKL

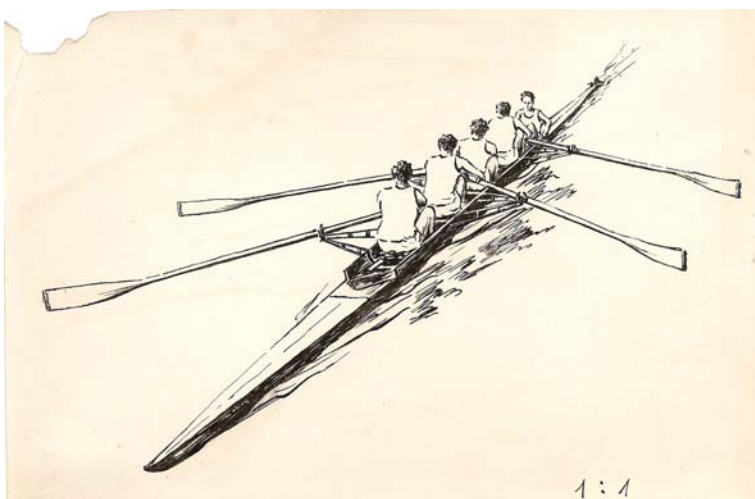

V Ljubljanskem športnem klubu leta 1939 (arhiv gospe Radojke Vrbančič).

»Zares, lepo je veslati,« - pritrdi gotovo marsikdo med vami, ki je že veslal kot izletnik. Lovec ali ribič bodisi v okornem težkem ribiškem čolnu ali »brodniku«, kakor ga je iztesala priprosta, toda večča roka čolnarjeva, bodisi da se je sukal v »modernejšem«, gibčnejšem, a še vedno nesportnem zabavnem čolnu po Ljubljani, Blejskem jezeru in kaki drugi lepi pripravi vodi. V svežem zraku, veselo motreč mimohiteče slike naravne krasote. Še bolj pa pritrdi vsakdo izmed - žal, pri nas redkih - športnikov, ki je že imel priliko, da v lahkem, urnem, ozkopodolgastem listu sličnem sportnem čolnu, z dolgim veslom v rokah, skoro tik nad vodno gladino na premičnem sedežu švigajoč, okusi vso slast veslalnega športa.

Od veslanja do veslalnega sporta je bila dolga pot, preteklo je v resnici mnogo vode. Silno staro je veslanje. Na deblu, ki ga je izruval vihar ali izpodjedla voda, je pračlovek z odlomljeno vejo v roki najbrže delal svoje prve veslalne poiskuse. Z ognjem je izdolbel potem deblo, in razvili so se počasi čolni in vesla, kakor jih še danes najdemo pri nerazvitih avstralskih in afriških rasah; nastal je indijski canoe (izg. kănu).

Skulptura na starem egiptovskem templu nam pove, da so tam poznali že ok. l. 2500 pred Kr. čolne s številnimi dolgimi vesli. Iz zgodovinskih virov zvemo, da so Egipčani, Grki in Rimljani prirejali celo že veslalne tekme - regate. Virgil nam eno živo opisuje v 5. knjigi svoje »Eneide«. Ali sport to ni bil, bila je v prvi vrsti vedno le potreba, ki je porinila človeku veslo v roke in pri starih regatah so bili samo sužnji, ki so morali na ukaz napenjati mišice, da zadovoljijo čestihlepju svojih gospodarjev.

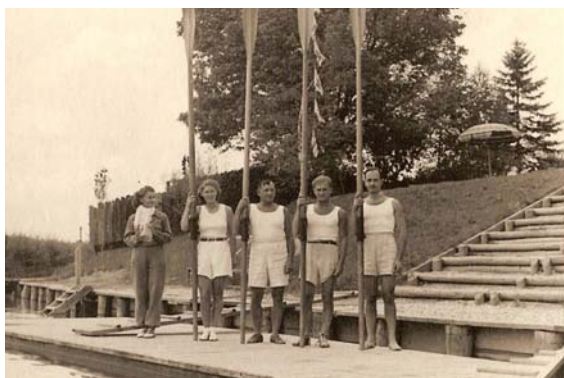
Skica iz arhiva Veslaškega kluba Ljublanica, 1965

Veslalni šport, t. j. veslanje zgolj iz čistega veselja do telesne vežbe, je ustvarila šele Angleška. Že okrog l. 1715, ko je drugod telesna vzgoja spala še v temnem snu, so Angleži razpisovali nagrade za veslalne tekme, in so bile te regate ena najpriljubljenejših ljudskih prireditev. Sicer so se jih udeleževali aktivno samo veslači in brodarji po poklicu, ali od tega navdušenja do pravega športa ni bilo več daleč. Tip športnih čolnov in veslačev se je že razvijal. Rojstno leto pravega športa je bilo l. 1829, ko se je vršila prva regata na osmicah (čolnih po 8 veslačev) med dijaki univerz Oxford in Cambridge. Od takrat naprej se redno vsako leto spomladi vrši ta klasična tekma na 6,9 km dolgi progi reke Thames med Putney in Mortlake - obe univerzi sta v plemeniti borbi dosegali do sedaj skoro enake uspehe, in od takrat naprej se je veslalni šport razvil brzo v celi Angliji. Druge zemlje so sledile.

Veslalne regate postajajo ljubljene širokih ljudskih mas.

In ne po krivici. Lep in zdrav je veslalni šport. Ne da bi ga hotel čez mero hvaliti, ni ideal vseh športov, ali v mnogem oziru prekaša druge telesne vežbe. Ne glede na to, da veslačeva pljuča vsrkavajo najčistejši zrak na vodi, da se lahko

odeto telo koplje v solncu in zraku, da vsa koža svobodno diha. Vrlina veslalnega športa je predvsem, da se enakomerno in sočasno krepí in uri celo veslačevo telo, da se noben organ ne pospešuje, noben ne zanemarja. Vse, trup, roke, noge, pljuča, srce - deluje kolikor najbolj harmonično in vsestransko, obenem pa v mejah zmernosti. Vsi gibi so prožni, elastični. Tudi med najnapornejšim veslanjem, v dirkalnem trainingu je vedno rezervirana gotova mera časa v veslanju samem, da se moreta srce in pljuča odpočiti, namreč čas, ko leti še čoln od zadnjega veslaja in gredo veslači v prežo za nov veslaj.

V Ljubljanskem športnem klubu leta 1939 (arhiv gospe Radojke Vrbančič).

Duševnih užitkov, ko veslaš po daljnih vodah, ob morski obali, med otoki itd, je nebroj, krasna prilika, da se duh osveži in odpočije.

Posebno blagodejen pa je vpliv tega sporta na vzgojo značaja. Ne glede na vzdržnost telesa, ki jo zahteva kakor drugi športi, v športnem čolnu se kakor malokje uči vzajemnost, disciplina in samozatajevanje. V čolnih na več vesel je neizogibno potrebno, da vsi veslači delajo skupno in skladno kot ena duša, da vsak posameznik misli na celoto. Kajti en sam pogrešen gib posameznika, ena netočnost in »stvar« ne gre več v redu, vsi ostali so naravnost ovirani v svojem najboljšem delu. Dostikrat se mora tako tudi celota prilagoditi posamezniku.

**Kratka zgodovina
veslaškega kluba ob
Ljubljani**
Objavljeno ob 75-letnici
kluba v časniku Poročevalec

Štefan Hočevar (levo), Mirko Pukl,
Matija Hočevar in Miha Skaberne na
Slovenskem prvenstvu 1949 v
Ljubljani.

Medsebojno razumevanje - iz katerega se
nehote razvije ozko prijateljstvo - je
malokje tako potrebno.

In še eno. Vsako veslalno društvo
upravlja dragocen material, čolnarno,
čolne, vesla, ki jih je treba skrbno
negovati in vzdrževati. Vedno je treba
čistiti, vedno urejevati, mnogo
pospravljati. Je to nekako skupno
republikansko gospodarstvo.
Veslalni šport je gotovo eden najboljših.

Leta 1908, pred 100 leti, je bil na sotočju
Malega grabna in Ljubljani ustanovljen
prvi slovenski veslaški klub pod imenom
»Ljubljanski športni klub« in od tedaj
dalje tudi neprekinjeno deluje na istem
mestu.

To je bilo v tistih burnih časih stare
Avstrije, pred prvo svetovno vojno, leta
1908, ko sta ob slovenskih
demonstracijah padli žrtvi nemškega
nasilja na bregovih Ljubljani - Adamič
in Lunder. Ljubljanski športni klub je
imel izrazito slovensko obeležje, kar je
brez dvoma imelo tedaj svojo težo spričo
modnega nemškega šovinističnega
pritiska na vseh področjih javnega
življenja in kot posledico osamosvajanja
gasilstva, telovadnih društev, kot je bil
Sokol, predvsem pa planinstva in tudi
veslanja. Ustanovni člani so bili Slovenci
kot Matko Prelovšek, Ivan Škarja in znani
telovadni strokovnjak Viktor Murnik,
Bleiweis, sinovi Ivana Tavčarja in Janka
Kersnika in drugi. Tako je v okviru
športnega društva, kjer so se gojili
odbojka, tenis in namizni tenis nastala
tudi sekcija za veslanje, torej prva
slovenska samonikla veslaška
organizacija, ki je razvila tudi lastno
slovensko poimenovanje čolnov kot: skif
je bila enojka, dublskul je bila dvojka,
četvrec pa štirica.

V vsej tej dolgoletni zgodovini je veslaški klub večkrat spremenil svoje ime:

- Ljubljanski športni klub (1908-1945),
- Veslaška sekcija Fizikurnega društva Krim in kasneje Športnega brogarskega kluba (1946-1949)
- Veslaški klub Savica (1949-1976)
- Rekreatijski center vodnih in obvodnih športov Ljubljana (1976-1997)
- Veslaški klub Ljubljana (od 1997)

Temeljna dejavnost kluba, to je tekmovalno in rekreativno veslanje in razne obvodne dejavnosti, in klubski prostori so že od samega začetka isti.

Pri klubskih prostorih gre celo za isto zgradbo čolnarne vse od leta 1908 pa do danes. Prav tako je skozi vse obdobje podana kontinuiteta veslaškega kluba preko njegovih članov, ki so skozi to dolgo obdobje ostajali v klubu in svoje znanje in izkušnje posredovali novim članom, ki so tako nadaljevali njihovo delo in poslanstvo. In to ne glede na ime kluba in različne družbene in politične situacije. Prav tako je nesporno, da se je s vsakokratnim zatonom veslaškega kluba pod starim imenom veslaški klub pojavi nato le še pod novim imenom.

Kar ponovno govori o tem, da je šlo le za prilagajanje istega kluba (društva) novim družbeno-političnim zahtevam, ne pa za morebitni nov klub, ki bi obstajal poleg prvotnega.

Veslaška tekma v Ljubljani

Vloga ljubljanskih veslačev v zgodovini veslanja na Slovenskem

Ženski četverec Savice (Sonja, Maja Gomovs, Mimi Ham, Nana Pavlič, krmar Hočevnar) na Bledu 1954.

Veslaški klub v vsej svoji stoletni zgodovini ni nikoli prenehal s svojo dejavnostjo, kar kaže na izjemno pomembnost društvene pojavnosti in organiziranosti. To je zgodovinskega pomena tako za Slovenstvo nasploh, kot tudi za slovenski šport in za slovensko veslanje.

Leta 1920 je klub organiziral prvo javno regato na Ljubljani.

13. avgusta 1922 je bil klub eden od ustanoviteljev Jugoslovanske veslaške zveze.

13. julija 1952 je bil soustanovitelj Veslaške zveze Slovenije, ki je nastala v prostorih našega kluba. Da pa bi lahko imeli Veslaško zvezo Slovenije, je bilo potrebno, da je v Sloveniji več klubov. Tako je bil VK Savica pobudnik in je prispeval tudi nekaj veslaške opreme za ustanovitev mariborskega VK Branika v februarju 1950 ter Veslaške sekcije ŠD Gozdar na Bledu maja 1950. Decembra 1950 je pomagal tudi pri ustanovitvi veslaške sekcije v TD Partizan Novo mesto.

Za uresničitev ideje o državnem prvenstvu na Bledu, v Sloveniji, je bilo potrebno najprej podaljšati progo na Blejskem jezeru, kjer se je prvotno tekmovalo v obratni smeri kot danes. Zato so bili v Ljubljani narejeni načrti v letu 1948, naši veslači pa so v letih 1948 in 1949 udarniško sodelovali pri izkopu podaljška proge v Zaki.

Tako je bilo državno prvenstvo tedanje Jugoslavije prvič v Sloveniji leta 1949 na Bledu. Kot edini slovenski klub je nastopila VK Savica, saj drugega veslaškega kluba v Sloveniji takrat še ni bilo.

Tajnik VK Savica, Miha Kresnik, je 15. junija 1955 poročal Veslaški zvezi Slovenije:

»Leta 1949 je obstojala samo VK Savica z 264 člani, leta 1954 pa imamo VK Savica, Ljubljana; VK Bled; VK Branik, Maribor; VK Krka, Novo mesto; VK G. Delise, Izola; VK Nautilus, Koper; VK B. Kidrič, Piran, vsi skupaj članov 694. V zadnjih dveh letih smo dobili svoje instruktore in sodnike, imamo pa od vsega plovnega parka samo 2 četverca proste gradnje za tekmovanja. Nove čolnarne ima Bled in Maribor, gradi pa se v Novem mestu.«

Udarniška akcija na Bledu (1949)

Čtetvec Janez Pintar, Peter Černjač Nino Gunde, Igor Radin, krmar R. Slabe (1958)

Delovanje kluba v letih 1945 do 1963

Po proslavi 75-letnice kluba leta 1983 se je že zbrano gradivo o klubu izgubilo, zato smo o tem obdobju povprašali tedanje veslače Antona Gundeja, Adolfa Potokarja, brata Črnjača in tedanjega trenerja Štefana Hočevarja.

V letih 1951/52 je prva povojna generacija veslačev zaključila z veslanjem (brata Miha in Marko Skoberne, Igor Predovič, Janez Pintar ...), nekaj mlajših, ki so prišli za njimi, pa šlo h kajakašem.

Veslači Štefan Hočevar (levo), kasnejši trener VK Savice, Mirko Pukl, Matija Hočevar in Miha Skaberne na Slovenskem prvenstvu 1949 v Ljubljani.

Leta 1953 so pred klubom priredili regato četvercev s krmarjem med posadkami Ljubljanske univerze. Bogo Hrabar je za medicinsko fakulteto zbral posadko, v kateri so bili še njegov bivši sošolec z gimnazije Adolf Potokar (študent elektrotehnike), Peter Črnjač (sanitarni tehnik) in Anton Gunde, študent gradbeništva. Regata je bila pomembna, saj je predstavljala novo obdobje veslanja na Ljubljani in nastop nove generacije. Adolf Potokar in Anton Gunde sta v prihodnjih letih sestavljala jedro četverca s krmarjem VK Savice.

Veslaški klub Celina
9/5/56

VESLAŠKI KLUB SAVICA
Ljubljana
Veslašnica 20 - Tel. 31-59

Veslačkom Savezu N. R. Slovenije

PRIJAVA POSADE

Imenovanje Vsa da se na klub vključijo sklenjeni na konstituciji veslačevske
posade na: Slabe dan: 04. maja 1956. u: god.
u kl. št.: 1 Jedin.: 1 m

se sklopi posada

Redni št.	Ime	Prezime	Starost	Član	Priloga
1	Boris	Slabe	20	prvi	1935
2	Anton	Črnjač	25	2	1931
3	Drago	Nikodijević	21	3	1935
4	Adolf	Potokar	26	4	1930
5	Slavko	Črnjač	26	5	1930
6	Anton	Gunde	21	6	1935
7	Igor	Radin	21	7	1937
8	Roman	Slabe	18	8	1938

Na se so imenovali sklenjeni (ali nepoklenjeni) člani kluba, ki so se vključili na konstituciji
kluba i da se na svoji podlagi lahko uveljavijo pri klubu, ki ga predstavljajo.

Priloge: 1 (členi)

Člani se imenujejo, sklenjeni (ali nepoklenjeni) člani kluba, ki so se vključili na konstituciji
kluba i da se na svoji podlagi lahko uveljavijo pri klubu, ki ga predstavljajo.

U: 1 - Jedin.: 1 - dan: 04. maja 1956. - u: god.

Člani kluba so se vključili na konstituciji kluba i da se na svoji podlagi lahko uveljavijo pri klubu, ki ga predstavljajo.

Četverec s krmarjem Borisom Dirjecem.

Leta 1954 sta v četvercu s krmarjem namesto Boga Hrabarja in Petra Črnjača veslala Peter Skvarča in Marko Šturm. V ekipo se je kasneje namesto Šturma vključil Igor Predovič iz prve povojne generacije veslačev Savice.

V letu 1955 je Štefan Hočevar postal trener. Leta 1956 je v ekipo ponovno vključil Janez Pintar iz prve povojne generacije veslačev. V tem letu je četverec Savice postal slovenski prvak v zasedbi Pintar, Peter Črnjač, Gunde, Radin in krmar Slabe, znani arhitekt in karikaturist Pečar pa je v Poletu objavil njihovo karikaturu.

Krmar je bil sprva Roman Slabe, sin klubskega hišnika, kasneje pa Boris Dirjec, ki je bil kasneje tudi glavni trener in predsednik Veslaškega kluba Savica. V tem času je na Državnem prvenstvu na Bledu VK Savica osvojila drugo mesto.

Leta 1958 je štroker četverca postal Igor Radin, ki je kasneje vedno veslal na tem mestu (tudi v 8+). Praktično z vsemi tedaj razpoložljivimi veslači na klubu je Savica sestavila osmerek. Osmerek Savice je leta 1958 na

Državnem prvenstvu na Bledu premagal splitski VK Mornar, ki je bil do tedaj ves čas od leta 1952 državni prvak Jugoslavije. Trener ljubljanskega osmerca je bil Štefan Hočevar, veslači pa 28 letni Janez Pintar, 23 letni Janko Gabršček, 21 letni Drago Nikodijević, 27 letni Adolf Potokar, 26 letni Slavko Črnjač, 26 letni Peter Črnjač, 25 letni Anton Gunde, 21 letni Igor Radin in krmar Roman Slabe.

Isto leto se je ta osmerek udeležil Evropskega prvenstva v francoskem Maconu. Posadka je ostala skoraj enaka kot na Državnem prvenstvu, okrepljena z dvema veslačema iz Reke in Splita čeprav je jugoslovanska veslaška zveza hotela okrepiti osmerek z vsaj štirimi veslači iz drugih klubov. Na EP so v predtekmovanju veslali zelo dobro. Na račun boljšega rezultata so se uvrstili v polfinale, v katerem so veslale tudi

zmagovalne posadke v 4+. Med drugim so prehiteli osmerce Univerze v Oxfordu, ki je kot zmagovalka medsebojnega dvoboja z Cambridgeem zastopala Veliko Britanijo.

Največji uspeh Savičinega četverca je bilo srebro na Mednarodni regati na Bledu, ko je 4+ Savice (Dirjec, Radin, Gunde, Črnjač, Pintar) premagal reprezentančne čolne Jugoslavije, Avstrije, Nemčije in za malenkost zaostal za takrat najboljšo ekipo Krila sovjetov (vojaški letalski klub). Tega leta so postali tudi republiški prvaki.

Veslači Savice v 1950-ih letih.

**Ljubljanska veslača na
Olimpijskih igrah v Rimu
(1960)**

1959 sta odšla Adolf Potokar in Janez Pintar na služenje vojaškega roka v vojaški VK Mornar Split. V posadki Mornarja sta na izbirnih tekmah za Olimpijske igre v Rimu prehitela favorizirano 4 + posadko VK Savica (Slavko in Peter Črnjač, A. Gunde in I. Radin ter krmar R. Slabe). Posadko so zato razbili in pričeli s kombinacijami veslačev iz različnih klubov. Igor Radin in Anton Gunde sta šla v VK Mornar Split za sestavljanje posadke v 4+ ali 2- za Olimpijske igre. Iz posadke za Ol je zaradi poškodbe, ki je bila posledica padca z motorjem, izpadel Adolf Potokar. Zamenjal ga je Igor Radin. Na Olimpijskih igrah 1960. leta v Rimu sta tako v četvercu nastopila dva Slovenca. Štoker četverca s krmarjem je bil Igor Radin, do danes edini Slovenec, ki se je udeležil letnih in zimskih Olimpijskih iger (hokej), v njem pa je veslal tudi Janez Pintar. Po razpadu uspešne (tradicionalne) ekipe četverca s krmarjem je veslanje na VK Savica zamrlo v naslednjih nekaj letih.

Fotografija osmerca Savice na Evropskem prvenstvu v francoskem Maconu iz časopisa.

Adolf Potokar se spominja, da so bili v tistih časih poleg osmerca na klubu še četverec Donoratico (kraj pri Livornu, danes čolni znamke Filippi), ki se je na poti iz državnega prvenstva v Splitu 1955

na vlaku tako izsušil, da ni bil več za tekmovanja. Imeli so še tudi slab osmerek, skif in četverec. Štefan Hočevar je bil trener in istočasno predsednik Veslaškega kluba Savica. Pravi, da je veslanje po letu 1963 počasi zamrlo.

VESLAŠKI KLUB »SAVICA«
LJUBLJANA
Velika čolnarska 20 - Tel. 31-59

VESLAŠKI SAVEZ JUGOSLAVIJE

Evidencija plovnog parka

K. br. 3

Kategorija čamca: četverec

Način gradnje i materijal: preklopna gradnja s krmarjem

Kakve ima vilišnice: oglate - model Zagreb

Ime ili oznaka: Sava

Godina gradnje i graditelj: ca 1910

Vlasnik čamca: Veslaški klub Savica

Dimenzije čamca: a. dužina 12.30 m.
b. širina 72 sm.
v. dubina 32 sm.
g. težina _____ kg.

Upotrebljivost: spozoben

Primečbe: _____

1. Najstarejši — J. Pintar (28), študent gradbeništva, vesla deset let: »Za športnika je največje zadoščenje, če si s trdim delom in samoodpovedovanjem pribori uspeh. Dobro se še spominjam, da so nas tekmeči z morja ob prvih nastopih imeli za »plavalce«, sedaj smo jim pa prav mi odvzeli naslov državnega prvaka, še celo v najpomembnejši veslaški disciplini. Skoda je, da se bomo jeseni razšli. Sicer pa: naslednikov ne manjka.«

3. Najnovejši — D. Nikodijević (20), študent arhitekture, vesla tri leta: »Čeprav je veslanje moška športna zvrst, pa sem si prav kot veslač prvič zaželel — biti ženska. To je bilo tedaj, ko so me tovariši kot beograjskega domačina poslali v glavno mesto, da oskrbim nizozemske vize za nastop osmerca v Amsterdamu. Ko sem po dolgem čakanju vendar uspel, je bilo že prepozno — na tuje bi prišli samo še na banket.«

2. Najlažji — Janko Gaberscik (23), študent elektrotehnike, vesla deset let: »Kot bivši krmar najpostržem z zgodbo iz naših prvih veslaških dni. Leta 1949 smo tekmovali v Dubrovniku, ne da bi sploh vedeli za temeljne prijeme. Ob znaku za start (izstrelitev rakete) smo na primer s pogledom vsi sledili tistemu v našem čolnu, ki je zakričal — glejte raketo! —, namesto da bi zavestali. Seveda smo bili zadnji — na startu in cilju.«

4. Najnatančnejši — Adolf Potokar (27), inženir elektrotehnike, vesla šest let: »Odločilna za naš kvaliteten skok je bila tekmovalna sezona 1956. Tedaj nas je trener po republiškem prvenstvu vendar prepričal, da se odpovemo prijetnemu dopustu na morju in rajši veslamo še na državnem prvenstvu. Naš četverec je bil tedaj v hudi konkurenci peti, kar je bila za nas imenitna in dalekosežna spodbuda, ki je obrodila imeniten sad.«

5. Najbolj vsestranski — Slavko Černjac (26), gradbeni tehnik, vesla pet let: »Začel sem kot skifist. Po prvih uspehih v domačem krogu so me že jeli primerjati z državnim in bivšim evropskim prvkom Vlašičem. Še sam se čutil močnega dokler me ni ob prvem medsebojnem dvoboju čisto potolkel. To je bila dobra šola zame. Ki se je še vedno spominjam, ne glede na to, ali veslam v enolki, četvercu ali osmercu. Šola pač stane...«

6. Najmočnejši — Peter Černjac (20), sanitarni tehnik, vesla sedem let: »Kot Slavkov dvojček premišlujem, kako bi najino podobnost s pridom uporabil tudi v veslanju. Toda kar je bilo mogoče pri matematiki (Slavko je včasih odgovarjal tudi zame — in še to so kasneje odkrili), pri veslanju sploh ni možno. Vsak mora posteno vleči, če hočemo hitro na cilj! Za lenuhe v našem čolnu ni prostora, to že lahko iskreno povem.«

7. Najvztrajnejši — Anton GUNDE (25), študent gradbeništva, vesla sedem let. Ob našem obisku ga ni bilo v hangarju Savice. Sredi pričakovanja, da bo edini očka v osmercu vendar prišel, si »najlažji«
nenadoma domislil: »Saj res, očka pa je danes padel v motorjem.« Mučno tišino, polne negotovosti, samo trenutek pozneje prekine glas »najnatančnejšega«: »Ne bo nič hudega, če si se šele sedaj spomnil nesreče!« In res ni bilo — na srečo.

8. Najdaljši — Igor RADIN (21), študent elektrotehnike, vesla devet let: »Čeprav sem najprej tekmoval v skifu, me sedaj bolj mikajo večji čolni. Morda zato, ker sem prav v četvercu prvič pustil za seboj Beograščana Marta, ki je bil v skifu zmeraj pred menoj. Sicer pa se je vse to zgodilo po naključju, ker je eden od mož našega četverca nenadoma zbolel — in sem ga nadomestil jaz — tedaj še mladinec, pa že tako dolg.«

9. Najglasnejši — Roman SLABE (18), dijak industrijske grafične šole, vesla tri leta: »Naj vam — sem krmar — razkrijem skrivnost naših uspehov. To so »džapi«! S tem izrazom, ki smo si ga sposodili od Zagrebčanov, označujemo močnejše zavesljaje. Po deset »džapov«
uporabimo tudi po osemkrat na 2000 m dolgi progi seveda vedno, kadar so drugi čolni pred nami. Kadar nam prede trda, »džapi«
so nas doslej še vedno rešili hudega.«

10. Najzaslužnejši — Stefan HOČEVAR (33), inženir gradbeništva, vesla dvanajst let: »Kot trenerja Savice me še posebno veseli, da smo prav mi pri osmercih prvi odvzeli primat veslačem z morja. Naš uspeh je plod predanega dela vse desetorice in ga predvsem pripisujem izdelavni tehniki zavesljaja. Vsak v našem čolnu jo je zares doimel. Ne ve samo, da mora biti taka, marveč tudi zakaj mora biti taka. In to je naša moč.«

VESLALI SO ENO SAMO POLETJE

Deset mladih ljudi se je navdušilo za lepo in koristno športno panogo. V prizadevnem veslaškem kolektivu je deseterica našla okolje, ki je podpiralo in spodbujalo njene težnje. Po letih trdega treninga in nastopov, po dnevih malodušja in novih upov, ji je naposled uspel velik met: OSMEREC LJUBLJANSKE SAVICE SO POPELJALI DO NASLOVA VESLAŠKEGA PRVAKA JUGOSLAVIJE. »TOVARIŠ« jih je obiskal v domačem »pristanišču«.

Takšna je deseterica – v svojem elementu (levo). Od zgoraj navzdol so veslači na zaporednih sedežih od 1–8, številka 9 pa je krmar. Kje in kdo pa je deseti, se boste vprašali. To je pa trener, ki ga pa ni na našem posnetku. Če bi bila Savica bogat klub, bi trener imel na voljo motorni čoln. Tako pa mora sedeti na krmarjevo mesto (tedaj seveda ne more trenirati krmar!) ali pa dajati navodila – kar z obale. Ta podrobnost, kakor da opazuje rast vsega kolektiva. V težavnih pogojih, z mnogo požrtvovalnosti in v čistem amaterizmu so rasli in razmahnili dejavnost veslači Savice. S prvimi več-

jimi uspehi pa je bilo več tudi razumevanja. Zavidljivim uvrstitvam doma so sledili uspešni nastopi tudi na večjih regatah. Odlični plasmaji klubskega četverca (dvakrat drugi na državnem prvenstvu) so bili znani letošnjega slavlja. Misel, nastopiti v osmercu, je s pristopom Beograjčana Nikodijeveca postala stvarnost. In čeprav bo ta osmerek veslal samo eno poletje (jeseni odideta Pintar in Potokar v JLA), je z osvojitvijo državnega prvenstva in današnjim nastopom na evropskem prvenstvu v Maconu, zapisal doslej najslajnejšo stran v zlati knji slovenskega veslanja.

Časopis Tovariš (23. avgusta 1959)

Obdobje od 1960 do 1980

V obdobju od 1960-ih do 1980-ih let je tekmovalno veslanje na klubu počasi zamiralo. Člani so organizirali in se udeleževali prireditev na Ljubljani, kot je bila Podkovani krap, Noč na Ljubljani ... Zgradili so prvi motorni splav na Ljubljani, našo rečno ladjo Julijo. Zgradili so asfaltirano igrišče za košarko in odbojko, obnovili pomole za čolne in zgradili tri tenis igrišča na dokupljeni zemlji. Tenis igrišča so privabila v klub veliko novih članov in prav tenisači so postali ne samo veliki moralni podporniki veslačev, temveč s svojimi firmami in poznanstvi tudi sponzorji. Odlično medsebojno razumevanje vseh članov kluba je gotovo ena od odlik Veslaškega kluba Ljubljana.

Okoliški otroci in mladina pa so še vedno prihajali na Veliko čolnarsko 20 in se spoznavali z »rolzici«, »vilicami«, »auslegerji« in »šlingami«.

V tistem času so veslali Edvard, Anton, Darko in Jože Ilar, Bojan Moravec, Renato Jakoš, Milan Novak, Bruna Švara in Matjaž Rogelj, Edo Stopar, Zmago in Stojan Rus, Jože in Silvo Berdajs, Roman Jarc, Matija Čebular, Mišo Sotlar, Marjan Erklavec, Maja Južnič, Robert Švara, Mare Zupančič ...

Prireditev Podkovani krap leta 1961.

Splavljenje novega pristajalnega splava, do današnjih časov ljubkovalno imenovanega flos (1976).

Gig četverec in most na Livadi (september 1976).

Življenje pred hangarjem v 1970-ih. Spredaj levo je kasnejši trener RC Ljubljanice Marjan Erklavec. Vidne pa so tudi modro-rdeče koze, ki so jih kasneje prekopirali Blejci, in drevo, ki je oteškočalo odhod večjih čolnov na vodo.

Sestavljanje osmerca pred hangarjem (1978).

Spravljanje osmerca v hangar (avgust 1976).

Kasnejši trener RC Ljublanice Franc Mišo Sotlar v mladih letih (1976).

Dvojec brez krmarja »Savica« na Ljubljanici. V obdobju dvojca Dolničar-Geršak in Fatur-Geršak smo se veslači dogovorili, da bodo vsi dvojci brez krmarja vedno dobili ime »Savica«. V letu 2008 sta na svetovno mladinsko prvenstvo odpotovala Žan Cvet in Andraž Vasle Borštnar v dvojcu »Savica 3«.

Kaj se je dogajalo na Veliki čolnarski 20 od 1980 do 2008

Marjan Erklavec (od leve), Maja Južnič, Patricija Imeri in Mare Župančič z zastavo Savice na regati na Bledu.

Sredina sedemdesetih let prejšnjega stoletja so bila za veslanje v Ljubljani izredno burna. Obstoj veslanja so močno pretresali tako imenovani Portoroški sklepi iz leta 1975, ki so urejali nadaljnji razvoj telesne kulture v Sloveniji. Sklepi so nedvoumno podali zahtevo po koncentraciji kvalitete športa. Tako je bilo močno prizadeto ali celo ogroženo športno veslanje v Ljubljani, pa čeprav velja reka Ljubljanica za zibelko veslanja v Sloveniji. Koncentracija veslanja je bila zamišljena v takratnih veslaških centrih na Obali, v Mariboru in na Bledu. Prvi naporji so bili usmerjeni k statusnem preoblikovanju tedanjega Veslaškega kluba Savica v akademski veslaški klub. Vendar je bilo v tistem obdobju premalo veslačev, ki so študirali v Ljubljani.

Tedanji navdušenci športnega veslanja so se soočali s hudo grožnjo ukinitve športnega veslanja. S kasnejšim preoblikovanjem VK Savica v Rekreatijski center Ljublanica (RCL) leta 1976 so le s težka kljubovali različnim idejam o rušitvi hangarja, a jim je le uspelo ohraniti hangar, čolne in ostalo veslaško opremo.

Obdobje od leta 1975 pa do leta 1985 lahko označimo za leta hudega boja za ohranitev in ponovno potrditev športnega veslanja v Ljubljani. Tedanja peščica navdušencev je delovala popolnoma amatersko, a rezultati dela so bili visoko profesionalni. Vabila na regate so se množila, prihajala so iz domovine in tujine. Podedovani plovni park je obsegal zgolj (pra)stare čolne in opremo. Ko so se ljubljanski veslači z njimi pojavljali na regatah doma in v tujini, so bili vedno atrakcija. Pa vendar so "Savico" toplo sprejemali povsod.

Takratna veslaška sekcija RCL je sledila cilju, da je veslanje družinski šport, ki naj bi vključeval rekreacijsko veslanje za veterane (za mame in očete) in otroke, ki bi se vključili v novo ustanovljeno veslaško šolo. Cilj veslanja v Ljubljani je bil, da se oživi športno veslanje, ki bo baziralo na novi generaciji začetnikov. Velika želja tedanjih članov, ki so se borili za obstanek veslaškega športa na Ljubljani, da bi se otroci naučili živeti s

klubom in za klub - pripadnost klubu - to je bil osnovni namen. Znanja so tedanji člani pridobivali v veslaškem klubu Jadran na Reki (Hrvaška), ki so jih takrat toplo sprejeli in jih gostili v njihovi čolnarni z veslarjo in jim podali temeljna znanja za vzpostavitev in postavitev kasnejše ljubljanske šole veslanja. Prvi bolj opazni rezultati na tekmovanjih desetletnega napornega dela so se začeli pojavljati po letu 1985, ko lahko začnemo govoriti o ponovnem razcvetu veslanja na Ljubljani. Po letu 1989 je začela »regeneracijska« generacija počasi s »samoukinjanjem«, ker sta bila cilj in poslanstvo dosežena. Zrasla je nova generacija, ki je bila dovolj sposobna za nadaljevanje dela. Starši so počasi prevzemali vodenje sekcije in uspešno nadaljevali delo predhodnikov.

Marjan Erklavec, Maja Južnič in Patricija Imeri na Ljubljani v 1980-ih letih (foto: Mišo Sotlar).

Republiška prvakinja v skifu Maja Južnič in voznik, pomočnik in prijatelj veslanja Zvone Dornik Chip.

To so bili časi oživljanja veslanja na Veliki čolnarski 20. Hangar je bil stari hangar Savice, čolni so bili stari Savičini, formalnih trenerjev ni bilo. Bili pa so srčni zanesenjaki in veslaški navdušenci Franc Mišo Sotlar, Marjan Erklavec, Maja Južnič (danes Sotlar), Robert Švara, Marko Zupančič, Patricija Imeri, Zvone Dornik Chip, pa tudi Jule Švara in Brane Grošelj ter kopica ljudi, ki so imeli radi klub in so veslačem pomagali.

Jedro nove generacije veslačev na klubu so sestavljali sošolci v Osnovni šoli Prule; Martin Lipnik, Jošt Dolničar, Črt Breskvar, Peter Mladinič, Peter Ocvirk, Boštjan Bahovec, Gregor Geršak in Goran Medjugorac Gogi. Leta 1985 se je prvi na klubu pojavil Martin Lipnik. Nato sta sledila Jošt Dolničar in Peter Mladinič, kasneje pa ostali.

Gregor Geršak se spominja: »Nekega sončnega dne leta 1987 smo sestavili starega osmerca. Bil je iz treh delov. Kasneje smo v šali razmišljali, da bi sestavili samo končna dva dela in tako dobili dvojec s krmarjem, ki smo ga potrebovali. Pojma nimam, kako smo se spravili notri. Jaz sem sedel nekje okoli sedeža 4, za mano Peter Mladinič, za njim Peter Ocvirk, pred mano Jošt Dolničar. Zraven so bili se Mišo Sotlar, Marjan Erklavec, ostalih se ne spomnim. Vem, da je bil krmar Arif, še ena maskota našega kluba, in da smo pri Tromostovju dobili steklenico soka in kisle vode (=vode s kisom) od prijazne Ljubljancanke. In da se je krmar in prvih par veslačev blizu njega nazaj grede že začelo potapljati v vodo. Neskončno lep spomin!«

Gregor Geršak se spominja, da jih je od 14 fantov v njegovem razredu veslalo kar enajst. Veliko jih je odpadlo, ostala jih je peščica. Peter Mladinič in Peter Ocvirk sta veslala dubla, Jošt Dolničar in Gregor Geršak pa dvojca brez, Gogi Medjugorac je veslal skifa.

Od čolnov se spominja dvojca »Krapa«, ki ga je Marjan Erklavec sestavil iz parih čolnov, dublov »Č'belce« in rahlo boljše »Ljubljane«, tekmovalnih skifov »de Franza« in »Kljukca«. Vsi čolni so bili leseni, prav tako vesla, ki so jih celo še mazali z mastjo, tako kot veslači Savice petnajst let predtem. Imeli so še en meter širokega klinker skifa »Kališnika« in malo ožjo »Gajbolino« ter malo bolj športnega »Letnika 1908«. Od četurcev se je uporabljal »Gig« in dva četurca s krmarjem - »Trudko« preklopne gradnje in »Lidija«, ki je bil gladek čoln, dostopen samo redkim izbrancem. Gladki četurci »Jazon« je takrat že prhnel na konzolah. Imeli so veliko lesenih skul in še več lesenih rimen vesel od starega osmerca in četurcev, ki pa so bila precej zastarela (ozke lopate z medeninastimi šlingami in usnjenimi manšetami, ki so jih mazali z mastjo).

Trenerja sta bila Marjan Erklavec in Mišo Sotlar, pomagali pa so Maja Južnič in Robert Švara ter včasih Mare Zupančič. Nekakšna duša in zabaven člen veslaškega dela kluba pa je bil Andrej Weingerl Wigi. Čez zimo so gostovali v Partizanu Trnovo ali v službi trenerja Sotlarja. Za red in (preveč železno) disciplino na klubu je skrbel klubski hišnik Janez Selan. Klubska tenis igrišča so privabila veliko novih članov. Tenisači RC Ljubljance so bili kot sponzorji in prijatelji veslanja veslačem v veliko oporo, saj so pomagali pri športni opreми in z darili za ljubljansko regato, njihova podjetja pa tudi s finančnimi sredstvi. To sožitje dveh različnih generacij na klubu se je obdržalo do danes.

Pisalo se je leto 1987. Dvojec brez krmarja »Krap«, še preden je bil pobarvan na sivo (sivi vzhodnonemški Vebi so bili takrat najboljše čolni). Od leve Peter Ocvirk, rit Jošta Dolničarja, Marjan Erklavec, Gregor Geršak in Italijan, ki ne more verjeti, da nekdo vesla tako škatlo.

Gregor Geršak se spominja: »V tistih časih so bile poleti organizirane veslaške priprave v Bohinju, kjer smo veslali in se zelo fino imeli. Jaz sem bil tam dvakrat, od tega eno leto v taborniški Gozdni šoli v šotorih. Vstajali smo zgodaj zjutraj, tekli do Savice, se umili, skakali zajčje poskoke do žičnice na Vogel in tekli na zajtrk. Trener Marjan je vedno delal vse z nami. Po zajtrku smo veslali, po kosilu še enkrat. Čolne smo nosili kakšnih 200 m po cesti do obale jezera, kamor smo stopili v ledeno vodo z bosimi nogami. Doživetje in pol! Mišo in Marjan ter ostali so skrbeli za dobro zabavo in nas pazili. To je res lep spomin iz časa mojega odrasčanja, ko smo se tako spoznavali s tabornim ognjem, s tišino jezera zgodaj zjutraj, z rahlo meglico pri Sv. Janezu in prvimi napornimi treningi.«

Veslači se z imenom Rekreatijski center Ljubljana sicer nikoli niso poistovetili. Na regatah v tujini so večkrat razlagali, da gre za Rowing Club Ljubljana. Geršak se spominja, da so bili vedno precej jezni na ta »rekreatijski«, še posebno ko so delali sklece in trebušnjake na snegu na Gradu in pri -4 °C kvihtali v hangarju!

Veslači na Kobli, ko smo bili na požrtiji pri sponzorju Penzion Janezu v Bohinju. Mišo Sotlar je bil naš glasbenik in boem. Marjan Erklavec pa naš športnik, ker je vedno tekel z nami (od leve Gregor Geršak, Mišo, Pero Mladinič, Alen Fatur, Jošt Dolničar, Marjan Erklavec, Klemen Geršak).

Stroški za regate so šli v večjem delu iz osebnih žepov naših trenerjev in prijateljev s kluba ter seveda staršev. Prikolica je bila pretežka, vesla smo imeli v lesenih nosilcih na prikolici, kombija nismo imeli. Prikolico so ponavadi peljali Erklavčev golf, Geršakovi, Dolničarjevi ali pa legendarni vodovodar Zvone Dornik Chip s svojim Wartburgom. Kasneje smo od Mesta Ljubljane dobili na uporabo Renault Espace, dobili smo prve plastične čolne znamke Loewe, prve anorake (Penzion Janez, Bohinj), prva veslaška oblačila. Pridružili so se nam mlajši bratje Grega Ocvirk, Nil in ostali. Mišo Sotlar je nadomestil Marjana Erklavca in se kot trener resno vrغل v planiranje treningov.

Prvič na Državnem prvenstvu (Zagreb, 1987)

Leto 1989 je bilo leto, ko so ljubljanski veslači prvič videli ergometer, ki so ga imeli Koprčani v študentskem naselju, in leto, ko je Bled gostil svetovno veslaško prvenstvo. Jošta Dolničarja, Petra Mladiniča in Ocvirka, Gregorja Geršaka ter Roberta Blumauerja Blumija so uspešno vrinili med organizatorje in so lahko pomagali pri organizaciji takega velikega veslaškega dogodka.

**»Trudko« - prvi moderni
čoln v Ljubljani**

Konec leta 1989 smo v okviru sredstev namenjenih za Svetovno prvenstvo na Bledu dobili prvi novi čoln v novejši zgodovini veslanja v Ljubljani. Karbon-kevlarski dvojni dvojec Filipi »Trudko« s plastičnimi sivimi Dreissigacker vesli. Še danes je to eden najbolj priljubljenih čolnov na klubu. Hkrati se je s prihodom Mire Fatur na klub jeseni 1988 začelo drugačno obdobje. V 1990 so že začeli prihajati čolni in vesla - Loewe skifi »Viktor«, »Hektor« in »Gigec«, modri loewe, ki smo ga kasneje podarili veslaškemu klubu v Velenju, »Janez« Veb dvojec brez, dvojec/dubl »Loewe«, dvojnega četverca »Aleša« pa sta našla še Mišo in Marjan, in sicer sta ga rešila z nekega podstrešja. Prišli so prvi ergometri. Loewe dvojec ter skif »Gigec« sta prišla razbita in ju je naš mojster za plastiko, les in čolne Marjan Erklavec prenovil, da še danes služita namenu. Hkrati je Marjan zares lepo obnovil Gajbolino. Na Državno prvenstvo 1989, ki je bilo v Beogradu na Adi Ciganliji, so veslači potovali z vlakom. S sposojenim Empacherjem brez krmila sta bila Jošt Dolničar in Gregor Geršak četrta, kar je bilo svojevrstno presenečenje (Čop-Žvegelj sta bila prva in nato na Mladinskem Svetovnem prvenstvu tudi prvič svetovna prvaka). V skifu je nastopil Robert Blumauer, v dublu pa Peter Mladinič in Peter Ocvirk.

**Leto 1990 - začetek
ponovnega razcveta
ljublanskega veslanja**

Leto 1990 je bilo leto, v katerem se začnejo nizati uspehi ljubljanskega veslanja. Veslači so se udeležili dvajsetih regat v sezoni in ne več samo na petih kot do takrat. Obiskali so Trst, Pulj, Rijeko, Beljak, Bled, Zagreb, Maribor, Izolo, Koper. Med dvojci sta bila Geršak-Dolničar med prvimi v Jugoslaviji. Vendar sta bila v dvojcu brez očitno premočna Blejca Čop-Žvegelj, zato smo si sposodili v veslaškem klubu iz Rijeke dvojca s krmarjem, pri čemer ga je moral Marjan Erklavec kompletno obnoviti. Krmar je bil mali Ivan Plantan, sin bivšega veslača VK Savice, veslača pa komaj 65 kilogramska Geršak in Dolničar. V finalu Državnega prvenstva 1990 na Bledu je bil 2+ četrta. Mladinič je bil odličen v skifu. Na Prvomajski 1990 je peljal v Hektorju z lesenimi vesli 7:15, kar je še za današnje razmere dober mladinski rezultat, pri čemer je mimogrede potolkel še laboda na štartu.

Na Alpe Adria reprezentančni regati v San Giorgio Di Noggaru leta 1990 je selektor Miloš Janša v čolnu z aktualnima svetovnima mladinskima prvakoma Iztokom Čopom in Denisom Žvegljem posedel Dolničarja in Geršaka. Ljubljansko-blejski četverec brez je premočno zmagal.

Alen Fatur v trening čolnu »Victorju« zmagal na Bledu (1991).

Leto 1991 je bilo zanimivo, saj smo začeli sodelovati z mariborskim veslaškim klubom. Mariborski trener Dušan Jurše je povabil Gregorja Geršaka v mariborski mladinski dvojni četverec z Andrejem Krambergerjem, Borutom Hanjrihom in Lukom Simončičem, vendar se čoln ni kvalificiral na mladinsko svetovno prvenstvo. V Ljubljani je medtem blestel Alen Fatur v skifu, saj mu niso mogli najti partnerja za v večji čoln, ker je bil enostavno fizično premočan. Mišo Sotlar in Marjan Erklavec sta en za drugim počasi zaključevala trenersko kariero.

Ljubljanski navijači na Prvomajski regati na Bledu (1990).

Ljubljančani prvič po zlatih časih Savice spet na Svetovnem prvenstvu

Ljubljanski lahki skif (sredina) in dvojec brez krmarja na Svetovnem prvenstvu za mlajše člane v Veliki Britaniji, 1992.

Leta 1992 je bil Marjan Erklavec še trener. Na klub je prišel prvi rumeni Empacher - enojec za lahke veslače. Dvojec Geršak in Dolničar in lahki skif Peter Mladinič so eksplodirali. Na Mednarodni regati na Bledu sta Geršak in Dolničar s Koprčanoma Matijo Griparičem in Blažem Pangercem sicer še poskusila četverca s krmarjem za člane. Njihov krmar je bil Davor Mizerit, kasnejši dvometraš, svetovni prvak in olimpijec. Vendar sta bila na koncu v reprezentanco uvrščena kot dvojec brez krmarja. Ljubljančani smo bili tako večji del odprave mlade države Slovenije na Svetovno prvenstvo za mlajše člane do 23 let v Strathclydeu pri Glasgowu. Slovenska reprezentanca je bila sestavljena iz dvojca brez (Jošt Dolničar in Gregor Geršak) in lahkega skifa (Peter Mladinič) iz VK Ljubljanice in Davida Greifa iz Maribora v težkem skifu. To je bila tudi prva pot ljubljanskega trenerja Marjana Erklavca na Svetovno prvenstvo. Peter Mladinič je bil na koncu v finalu odličen četrti, dvojec brez pa prvi v malem finalu.

Na Škotskem se je prvič pojavil nov slovenski dres in nova slovenska reprezentančna barva vesel. V letu 1992 je bila namreč Slovenija nova država, tako da je bilo treba določiti nove barve na veslih, nove drese. Konec leta 1992 se je pojavilo še nekaj, kar je spremenilo veslanje. Pojavila so se vesla z lopatami v obliki sekire (Big Blades) in takoj osvojila svet.

**Začetek tradicionalne
jesenske sprint regate na
Ljubljani**

Prve ideje o organizaciji svoje lastne regate segajo že v osemdeseta leta, leta 1992 pa smo organizirali pravo pravcato ljubljansko regato - sprint regato »Ljubljana 1992«. Ta je med slovenskimi veslači takoj postala najbolj priljubljena slovenska regata. Predvsem zaradi silne kratkosti (manj kot 300 m) in zato, ker je vsak udeleženec dobil praktično darilo. Leta 2008 smo organizirali že XVII. sprint regato, ki smo jo nadgradili v mednarodno.

Regata na Ljubljani v preteklosti.

Ljubljanska sprint regata med Prulskim mostom in izlivom Gradaščice ob Plečnikovem Trnovskem pristanu.

Regate ob Plečnikovem Trnovskem pristanu so bile vedno priložnost za promocijo veslanja. Včasih tudi z znanimi krmarji; tako se je leta 1997 po gladini Ljubljanice popeljal tudi takratni predsednik Slovenije Milan Kučan.

Veslaški klub Ljubljana organizira že od prvega leta samostojne Slovenije regato na Ljubljani - sredi mesta ob Plečnikovih stopnicah in v letu 2008 že sedemnajstič.

Pomoč ljubljanskemu veslanju z Bleda

Leta 1993 je klub zapustil tudi Marjan Erklavec. Prišli pa so Nenad Pilipovič in Boris Črnac iz Kopra in Igor Božeglav iz Izole. Študirali so v Ljubljani in nam pomagali, daleč največ Boris Črnac. Dobro je naučil in vzgojil nekaj mlajših talentov, kot so bili Alen Fatur, Klemen Geršak, Romina Štefančič in Tine Grden ter Vlasta Mižigoj, Mojca Adrinek, Gregor Pust, Tihi Kovačič, Petja Rogelj, Dejan Gebert ... Veslači so ostali brez trenerja, a še vedno z močno podporo staršev. Za strokovno pomoč so se obrnili na trenerja Miloša Janšo. Blejec jim je nemudoma korenito pomagal s planiranjem treningov in nasveti. In veslanje v Ljubljani je lahko tudi po zaslugi tega blejskega strokovnjaka živelo naprej.

Blejski trener in slovenski selektor Miloš Janša.

Alen Fatur (levo), Jošt Dolničar in Gregor Geršak na poti v Ioannino, 1993

Dvojec Gregor Geršak - Jošt Dolničar je bil izbran za Svetovno prvenstvo za člane do 23 let v Ioannini, v Grčiji. Na koncu so bili Italijani, Rusi in Latvijci prehitri, vendar je bilo četrto mesto na svetovnem prvenstvu izreden uspeh za ljubljanski klub.

**Zgodilo se je tudi
neverjetno - nekdo je
prehitel blejski dvojec!**

Jeseni 1993 je bilo Državno prvenstvo v Mariboru. V konkurenci dvojcev sta bila prijavljena samo dva čolna. Gregor Geršak in Jošt Dolničar ter Blejca Jani Klemenčič in Sašo Mirjanič - Buzdo, (ki je kasneje umrl v prometni nesreči in po katerem se imenuje tradicionalna tekma četvercev brez na Mednarodni regati na Bledu). Že od časov dvojcev Kraševac-Janša, Čop-Žvegelj, Mujkič-Prešern je veljalo, da je dvojec brez blejska paradna disciplina in da nihče ne more biti boljši od njih. Takrat sta bila Ljubljancana boljša! Ljubljanka je v dvojcu brez krmarja premagala Bled! Povsod je pisalo o senzaciji, kako sta mlada Ljubljancana prehitela pol bronaste posadke iz Barcelone 1992.

Fotografija iz časnika Delo (september 1993).

Leto 1994 - trener postane Jošt Dolničar

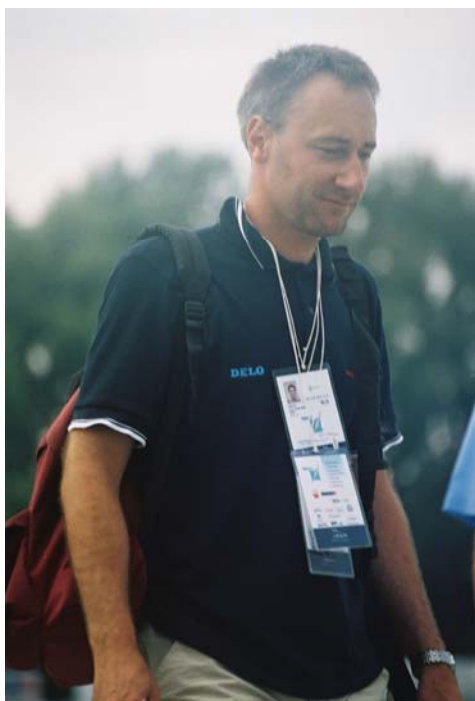

Dvojec brez Gregor Geršak (levo) - Alen Fatur v malem finalu v Parizu (1994).

Jošt Dolničar je zaradi zdravstvenih težav prenehal z aktivnim veslanjem in postal glavni trener. Poleg Roberta Blumauerja v lahkem skifu je bil sestavljen nov dvojec brez Gregor Geršak - Alen Fatur. Jošt Dolničar je kot trener začel spoznavati lepote in težave trenerstva na mladem rodu, Romini Štefančič, Vlasti Mižigoj, Klemenu Geršaku, Tinetu Grdenu. Robert Blumauer je kot prvi izmed Ljubljancev v lahkem skifu odšel tudi na kvalifikacijsko tekmo za absolutno Svetovno prvenstvo v Luzern. Na Svetovnem prvenstvu za mlajše člane v Parizu 1994 sta bila Geršak-Fatur poleg Izolana Erika Tula v skifu edina predstavnika Slovenije. Bila sta osma, druga v malem finalu, Erik Tul pa bronast.

V konkurenci mlajših mladincev sta blestela dva ljubljanska čolna. Dvojni dvojec Klemen Geršak - Tine Grden in skifistka Romina Štefančič.

Romina Štefančič je bila na koncu sezone celo tako dobra, da je postala tudi slovenska predstavnica na Svetovnem mladinskem prvenstvu v Münchnu, kjer je celo zmagala v malem finalu

Leta 1995 je Jošt Dolničar že preživel prvo resno sezono kot trener. Ljubljanski klub je bil oborožen s tremi precej dobrimi posamezniki: Romino Štefančič, ki ji ni bilo para med ženskami in polovico moških veslačev njenih let, in Tineto Grdenom in Klemenom Geršakom, ki sta veslala dvojca. Z njimi in Joštom kot glavnim trenerjem se je začela pisati novejša zgodovina, ovenčana z medaljami.

Ko nisi več veslač, postaneš trener

Leta 1995 je bil Gregor Geršak kot štroker z Blejcem Gorazdom Slivnikom, Mariborčanoma Tomažem Katrašnikom in Rokom Jevševarjem (oba Maribor) ter blejskim krmarjem Markom Janšo član slovenskega četverca s krmarjem, ki je odpotoval na Svetovno prvenstvo v Groningenu na Nizozemskem.

V mladinski konkurenci so bili ljubljanski dvojec brez krmarja Klemen Geršak - Tine Grden in skifistka Romina Štefančič razred zase. Vsi trije so se udeležili Svetovnega mladinskega prvenstva v Poznanu, Romina Štefančič pa je postala prva veslačica iz Ljubljane z bronasto medaljo s svetovnega prvenstva.

V klubu ob Ljubljani imamo zanimivo tradicijo. V klubu se pričakuje, da veslač, ki zaključi z aktivnim veslanjem, ostane v klubu in pomaga klubu in veslanju. To pravilo je v zadnjih letih dodatno okrepilo strokovni kader. Na klubu so tako postali trenerji Tomaž Trček, Gregor Geršak, dr. Vladimir Meglič Lali, Peter Rehberger, kasneje tudi Klemen Geršak, Jan Ilar, Petja Rogelj, Gaber Gunde, Aleš Lindič, Tina Jaklič in Dejan Gebert. Klub se zaveda, da brez strokovnega kadra klub ne more preživeti, še manj pa biti uspešen na tekmovanjih. Vsakoletna izobraževanja še dodatno pripomorejo k dolgoletnim izkušnjam naših trenerjev.

Glavni trener Jošt Dolničar in predsednica veslačev Mira Fatur alias Mama Fatur kujeta nove načrte na klubski ladji Juliji.

Leta 1997 je bil Jošt Dolničar že uveljavljen trener, Gregor Geršak pa je kot trener prvič odšel na mladinsko svetovno prvenstvo z ženskim dvojnim dvojcem Petjo Rogelj in Mojco Adrinek. Leta 1999 je posvetil celo leto četvercu Igor Ronchi, Blaž Kovač, Matej Rigelnik in Rok Ponikvar. Uspelo je Mateju Rigelniku in Roku Ponikvarju, ki sta se tisto sezono v kombinaciji z Bledom v četvercu brez krmarja udeležila Mladinskega svetovnega prvenstva v Hamburgu.

Mednarodna regata za mladince v Münchnu, kriterijska regata za odhod na Mladinsko svetovno prvenstvo v Hazewinklu 1997. Mojci Adrinek in Petji Rogelj je uspelo. Uvrstili sta se na Svetovno prvenstvo!

Zlati veslačih v obdobju 1994 do 1997

Romina Štefančič s prvo ljubljansko medaljo na mladinskem svetovnem prvenstvu (1995).

Romina Štefančič s trenerjem Joštom Dolničarjem in predsednico veslačev Miro Fatur z zlato ljubljansko medaljo na mladinskem svetovnem prvenstvu (1996).

Romina Štefančič, imenovana tudi Romzi - malo čez 180 cm velika, malo čez 70 kg težka temnolaska z bleščečim nasmehom. Že ko je bila pionirka in mlajša mladinka, je bila precej boljša od vseh ostalih žensk pri nas, (ki jih resnici na ljubo res ni bilo veliko). Bila je vedno debelo prva in vedno najboljša. Prehitevala je Slovenke, Italijanke in Avstrijke. Že zadnje leto mlajša mladinka je kot prvi ljubljanski mladinec nove dobe odšla na MSP 1994 v München. Takrat je bil njen vrstnik in kasnejši olimpijski zmagovalec Luka Špik šesti v velikem finalu, ona pa je zmagala v malem finalu. Na ergometru je bila takrat v svoji kategoriji najboljša ženska na svetu. Naslednje leto si je na Svetovnem mladinskem prvenstvu v Poznanu kot mladinka že priveslala bron. Leto kasneje, leta 1996 pa je na Škotskem postala svetovna mladinska prvakinja!

Potem je nanizala še nekaj uvrstitev na Svetovnem prvenstvu za člane do 23 let. V Hamburgu leta 1999 si je tako priveslala tudi bronasto medaljo. Nato sta se s Tineto Grdenom kot prva člana ljubljanskega kluba udeležila absolutnega članskega prvenstva v St. Catharines 1999 v Kanadi. Tekmovala je v Luzernu, bila v prvi pošiljki ljubljanskih veslačev v Padelucu, bila je kandidat za Olimpijske igre v Atlanti, itd. Romina je vsekakor najuspešnejša mladinka in članca v zgodovini slovenskega veslanja. Leta 1999 je odšla na študij v Kanado in dobila tudi kanadsko državljanstvo. Tako je na Olimpijskih igrah v Atenah leta 2004 v kanadskem reprezentančnem osmercu dosegla sedmo mesto. Od 2004 je stalna članica kanadske reprezentance in je na Olimpijskih igrah leta 2008 v Pekingu v osmercu osvojila četrto mesto.

Leta 1996 na Škotskem Romina Štefančič iz skromnega ljubljanskega veslaškega kluba opravi z vsemi konkurentkami in postane svetovna mladinska prvakinja.

Odličen mlajši mladinski dvojni dvojec Tine Grden (levo) in Klemen Geršak.

Klemen Geršak in Tine Grden sta bila člana odlične generacije mlajših mladincev v Sloveniji, ko je na Prvomajski regati kar 5 dvojnih dvojcev prišlo hkrati v cilj 1500 m dolge proge v času okoli 5 min. Kar je še danes zavidanja vreden rezultat. Ko sta se za zabavo en teden pred regato v Beljaku leta 1993 usedla v dvojec brez krmarja, je bilo vse jasno. To je dvojec, ki smo ga čakali! V enem treningu sta veslala, kot bi veslala že nekaj let skupaj. Na regati v Beljaku sta bila med mladinci zelo hitra. V letu 1994 sta bila samo še hitrejša in bolj izkušena. Bila sta izvrstna kombinacija - Tine Grden močan in borben, Klemen Geršak pa zanesljiv in dober v tehniki. Celo sezono 1995 sta se borila za mesto v reprezentanci z blejskim dvojcem Dolar-Šimnic in bila boljša! Na žalost je kakšna dva tedna pred MSP Klemen zbolel in imel angino. Delno pozdravljen je odšel na Poljsko. Bila sta deveta. Malo razočarana, a bogatejša za eno izkušnjo.

Slovenski četverec brez krmarja Peter Mizerit (od leve), Andrej Hrabar, (oba iz Kopra) in Klemen in Tine postanejo svetovni mladinski prvaki leta 1996.

In zgodilo se je! Leta 1996 je naš klub na Svetovnem mladinskem prvenstvu na Škotskem osvojil kar dve zlati medalji: Romina Štefančič je postala svetovna prvakinja v skifu, Tine Grden in Klemen Geršak pa skupaj s Koprčanoma Petrom Mizeritom in Andrejem Hrabarjem v četvercu brez krmarja. Trener obeh čolnov je bil Jošt Dolničar.

Sprejem naših treh zlatih veslačev na ljubljanskem letališču (1996), ko so pod transparentom »Na Ljubljani odrasčajo prvaki« namesto šopka od predsednice veslačev Mire Fatur dobili vsak svojo glavo trnovske ledenke.

Naslednje leto, leta 1997 je bil Tine Grden še mladinec, Klemen Geršak pa že prvo leto član. V istem položaju sta bila tudi Blejca Pirih in Sračnjek. Selektor Janša je hotel preizkusiti mladinski čoln in članski čoln. Tine Grden se je težje prilagodil na levo veslo in mladinski dvojec Grden-Sračnjek ni bil hiter. Članski dvojec Pirih-Geršak pa je bil hiter. Tako hiter, da je bil na tekmi Svetovnega pokala sezone 1997 v Münchnu z norim tempom 38 čez celo progo celo odličen drugi. Posledično je selektor nazaj sestavil klubska dvojca. Blejca sta odšla na Svetovno prvenstvo 1997 v Milano in v dvojcu dobila bron, naša dva pa sta se ponovno usedla v četverec s Koprčanoma. Leta 1997 se je tako ponovno sestavil zlati četverec.

Svetovno prvenstvo v Milanu 1997 - Klemen Geršak z infuzijo leži v varnih rokah reševalcev, Gregor Geršak stoji zraven brez besed.

Na svetovnem prvenstvu v Milanu 1997 so bili zadnji v polfinalu. Takoj zatem, ko so priveslali čez črto, je Klemen Geršak padel v čoln, kot da bi samo čakal odrešujoči pisk. Njegovo celo telo je bil en sam krč. Vse mišice njegovega telesa so bile skrčene, obraz je bil ena sam bolečina in solze so mu tekale v potokih. Celo prsti na rokah so bili skrčeni, meča zakrčena. Njegov brat Gregor se spominja: »Izgledalo je grozno in res sem se zbal zanj. Zdravnik, ki se je ukvarjal z njim, pa je bil miren in mi je rekel, da gre samo za hiperventilacijo in posledično zakislenost celega telesa. Vročina, trema (in mogoče res tudi njegovo srce) so zdelali človeka, ki ima čisto zagotovo daleč najbolj

tekmovalno glavo na našem klubu. Človeka, ki ni nikoli cinal, človeka, ki je vedno vlekel do konca, do omedlevice. Potem je dobil infuzijo in čez dvajset minut že jezen skakal naokoli, ker mu zdravniki niso dovolili nastopa v malem finalu naslednji dan.«

Naslednje leto sta s Tinetom Grdenom v četvercu brez z Mariborčanoma Sebastjanom Toplakom in Markom Iršičem zasedla odlično četrto mesto na Svetovnem prvenstvu v loannini. Po prihodu domov ju je poklical selektor Miloš Janša in ju želel videti skupaj v četvercu brez krmarja z Blejcema Sračnjakom in Mihom Pirihom. Poskusili so in bili so hitri, zelo hitri. Izvrstno so se ujeli, bili so visoko motivirani, spominjali so na četverec iz 1996. No, tega je bilo kmalu konec, saj je moral zaradi zdravstvenih razlogov Klemen Geršak prenehati veslati. Tako sta se Blejca udeležila SP v Kölnu kot rezervista, Tine Grden pa je lahko šel na dopust na morje. V naslednjih letih je Tine Grden nanizal serijo odličnih rezultatov na Svetovnih prvenstvih (Hamburg 1999 srebro, Kopenhagen 2000 bron, Linz 2001 peto mesto) in se z Romino Štefančič kot prvi Ljubljčan udeležil tudi absolutnega svetovnega prvenstva v Kanadi 1999.

Klubsko proslavljanje Tinetove medalje iz Hamburga 1999.

Potovanje slovenske reprezentance z nabito polno prikolico, na kateri so bili tudi trije ljubljanski čolni, na Svetovno prvenstvo v Milano 1997.

Slovenski reprezentančni lahki dvojni četverec s tremi Blejci in našim Matejem Rigelnikom kot šrokerjem (Španija 2004).

Obdobje od leta 1997 do 2008

Matej Rigelnik (levo) in Rok Ponikvar z Blejcema Denisom Banom in Jako Kajdižem v četvercu

Leta 1997 sta na mladinskem svetovnem prvenstvu v Belgiji Ljubljančane zastopali Petja Rogelj in Mojca Adrinek v dvojnem dvojcu, v slovensko člansko reprezentanco do 23 let pa je poleg zlatih mladincev vstopil tudi debitant na Svetovnem prvenstvu Tihomir Kovačič v lahkem enojcu. 1998 je bil Kovačič v lahkem skifu že osmi, 1999 v Hamburgu v dvojnem dvoju z Blejcem Blažom Kajdižem šesti, v Kopenhagnu leta 2000 pa v domači ljubljanski posadki z Matejem Rigelnikom deseti.

Leta 1999 smo kupili novega tekmovalnega četverca »Mama Mira«, v katerem so prvo leto sedli zagrizeni mladinci Rok Ponikvar, Matej Rigelnik, Igor Ronchi in Blaž Kovač.

1999. leta se je na Mladinsko Svetovno prvenstvo v Plovdivu uspelo uvrstiti Roku Ponikvarju in Mateju Rigelniku skupaj z blejskima veslačema Denisom Banom in Jako Kajdižem. Zasedli so drugo mesto v malem finalu. Matej Rigelnik se potem v dvojnih dvojcih in četvercih udeleži svetovnega prvenstva še leta 2000, 2001 in 2002.

Petja Rogelj je v svojem drugem nastopu na Svetovnem mladinskem prvenstvu v Linzu 1998. leta zasedla odlično šesto mesto v dvojnem dvoju z Mariborčanko Andrejo Kolander, nato pa v naslednjih treh letih nanizala še tri uvrstitve v malo finale Svetovnega prvenstva za mlajše člane v lahkem skifu in dvojnem dvoju.

Ljubljanske skifistke na štartu (od leve): Živa Petrin, Petja Rogelj in Tina Jaklič.

Na prelomu tisočletja se je na klubu pojavila nova generacija veslačev, ki je zaznamovala veslanje na klubu v naslednjem desetletju. Šlo je za kar številčno skupino, ki jo je v mlajših letih treniral predvsem Klemen Geršak, pri mladincih pa uspešno prevzel

Jošt Dolničar in z njimi dosegal številne uspehe, od mladinskih Šesterobojev, Mladinskih svetovnih prvenstev, Svetovnih članskih prvenstev do 23 let, Članskih svetovnih prvenstev, Sredozemskih iger do Evropskih prvenstev.

V tem obdobju velja omeniti prvi nastop ljubljanskih veslačev na Sredozemskih igrah - lahki dvojni dvojec (Igor Ronchi, Mitja Trkov) v Tunisu 2001, kjer sta osvojila odlično četrto mesto.

Živa Petrin (levo) in Tina Jaklič na Svetovnem prvenstvu za člane do 23 let v Beogradu.

Ljubljanski veslači na pomladanskih pripravah v Skradinu (2002).

Tina Jaklič se spominja: »V prvih letih novega tisočletja so bile ženske v VKL dobro zastopane! V spominu nam bodo za vedno ostale priprave v Skradinu februarja 2002, kamor je Gregor Geršak prostovoljno odpeljal štiri veslače (Mateja Rigelnika, Igorja Ronchija, Mitjo Trkova, Simona Polaka) in kar štiri veslačice (Petjo Rogelj, Živo Petrin, Evo Škufca, Tino Jaklič), kar je bil tudi povod za mnoge dogodivščine in osnivanje prijateljstev, ki trajajo še danes. Nekatera so nekaj let kasneje obrodila tudi bodoče veslaške upe! Kljub temu, da so veslaški uspehi v tem obdobju za večino

predstavljali osrednji fokus, je naše druženje prestopilo klubske meje.»

Leta 2003 je bilo zaznamovano z nekaj razbitimi čolni na poti na Svetovno člansko prvenstvo v Beograd, kjer je bilo v slovenski reprezentanci kar pet Ljubljancev: Živa Petrin in Tina Jaklič ter Mitja Trkov in Igor Ronchi v lahkih dvojnih dvojcih in Simon Polak v dvojcu brez krmarja. V tem letu je na Mladinskem Svetovnem prvenstvu v Atenah debitiral Rok Rogelj v enojcu. V letu 2004 so se Tina Jaklič ter Mitja Trkov in Igor Ronchi udeležili Svetovnega prvenstva za mlajše člane na Poljskem, Matej Rigelnik pa Svetovnega prvenstva za neolimpijske discipline v Španiji. Tudi leto 2005 ni bilo nič manj uspešno, svoj največji uspeh pa sta dosegla Igor Ronchi in Mitja Trkov z uvrstitvijo na absolutno Svetovno prvenstvo v Gifuju na Japonskem in Sredozemske igre v Španiji.

Lahki dvojni dvojec Mitja Trkov - Igor Ronchi, udeleženca regat Svetovnega pokala, Svetovnih prvenstev za mlajše člane, absolutnih Svetovnih prvenstev, Sredozemskih iger in kandidata za slovensko olimpijsko reprezentanco.

Nova generacija prinese novo mladinsko medaljo v Ljubljano

Počasi je "generacija Skradin 2002", ki je klubu v zadnjih letih prinesla rekordno število članov, svoj prostor začela prepuščati mlajšim generacijam, ki jih s pomočjo ostalih trenerjev vzgajata in vodita trener Dejan Gebert in glavni trener Jošt Dolničar. V letu 2005 sta Matej Rojec in Rok Rogelj nastopila na Svetovnem mladinskem prvenstvu v Brandenburg, kjer sta v dvojnem četvercu le za nekaj centimetrov zgrešila medaljo. Rok Rogelj je bil kasneje tudi udeleženec Svetovnega prvenstva v Hazewinklu, Matej Rojec pa je bil stalen član slovenskih reprezentančnih dvojnih četvercev naslednja tri leta. Leta 2007 je bil na Svetovnem mladinskem prvenstvu v Pekingu član srebrnega dvojnega četverca v postavi Matej Rojec, Matevž Kaiser (Maribor), Vito Galičič in Urban Ulčar (oba Bled). Tako je Matej po sedmih letih zopet prinesel medaljo s svetovnega prvenstva na Veliko čolnarsko 20 v Ljubljani.

Srebrni dvojni četverec na Svetovnem mladinskem prvenstvu v Pekingu 2007 - od leve Urban Ulčar in Vito Galičič (oba Bled), Matevž Kaiser (Maribor) in Ljubljančan Matej Rojec.

Ceprav je na 500 m na kvalifikacijski regati za Olimpijske igre v Pekingu 2008 našemu Juretu Cvetu v lahkem dvojnem dvojcu z Izolanom Binetom Pišlarjem dobro kazalo, se jima na koncu žal ni uspelo uvrstiti na Olimpijske igre.

Rok Rogelj na ljubljanski regati.

Leto 2007 je prineslo nov razcvet ljubljanskega veslanja, saj je prišla na prizorišče nova, zelo številna generacija veslačev. “Mladici so si takrat prisvajali medalje kot po tekočem traku. Žan Cvet, Peter Šolar, Andraž Vasle Borštnar, Gašper Močnik, Matevž Malešič in vsi ostali so si to leto nabrali kar lepo število medalj”, se spominja Rok Žagar. To leto je začela postajati vedno bolj vidna Urša Vižintin. Leto 2008 so prav tako zaznamovali novi uspehi ljubljanskih veslačev na Mladinskih svetovnih prvenstvih in Svetovnih prvenstvih za člane do 23 let. Vse tri ljubljanske posadke so na vseh treh prvenstvih leta 2008 dosegle 6. mesto. Mladinca Žan Cvet - Andraž Borštnar Vasle v dvojcu brez krmarja, mlajši član Matevž Malešič v dvojnem dvojcu z Izolanom Sandičem in član Jure Cvet na Evropskem prvenstvu.

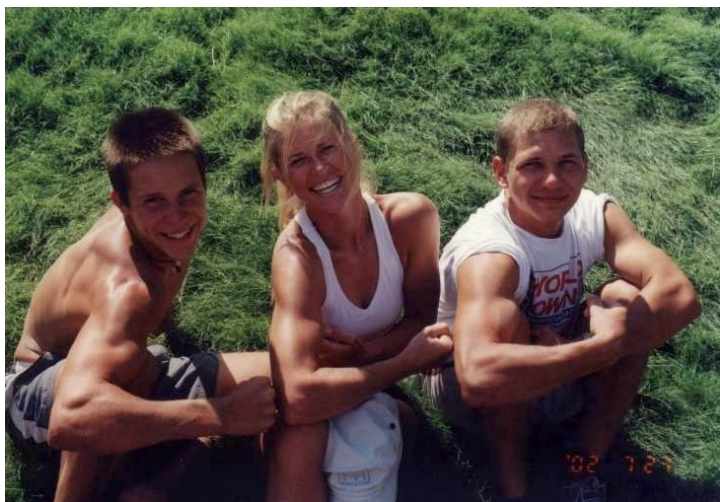
Dvojec brez krmarja Simon Polak in Tomaž Černe (Bled) na Svetovnem prvenstvu za člane do 23 let v Beogradu.

Ljubljanski up Matevž Malešič (levo) in Izolan Dejan Sandič sta si na Svetovnem prvenstvu za mlajše člane v Brandenburg 2008 priveslala šesto mesto v lahkem dvojnem dvojcu.

Po nekaj letih na Mladinskem svetovnem prvenstvu znova rimenaška posadka iz Ljubljane. Žan Cvet (levo) in Andraž Vasle Borštnar sta kot debitanta prišla v veliko finale prvenstva v Ottensheimu 2008 in dosegla šesto mesto v dvojcu brez krmarja.

Tri generacije ljubljanskih veslačev navijajo za četrto. Od leve Matej Rojec, Petja Rogelj in Jan Ilar, ki navijajo za Tineta Grdena na Svetovnem prvenstvu v Luzernu leta 2001.

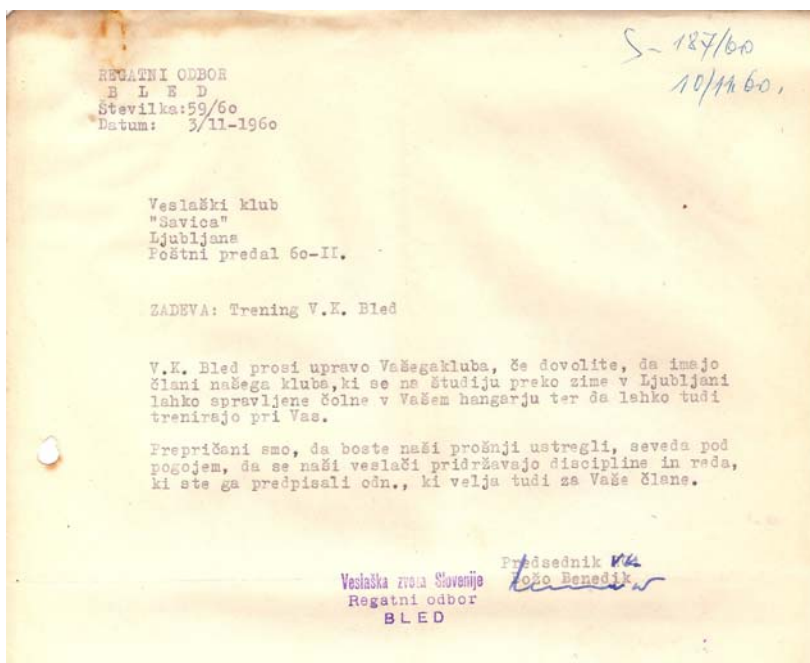
Veslaški klub Ljublanica in študenti Univerze v Ljubljani

V svetu je veslaški šport običajno tesno povezan z lokalnimi visokošolskimi ustanovami. Ljubljanski veslaški klub je z Univerzo v Ljubljani v vseh svojih obdobjih, torej kot Veslaški klub Savica, Rekreatijski center Ljublanica in Veslaški klub Ljublanica, že od leta 1954 vedno dobro sodeloval. Ljubljanski trener je bil vedno tudi selektor univerzitetnega čolna, ki na Slovenskem univerzitetnem prvenstvu predstavlja Univerzo v Ljubljani.

Vsako leto v zimskem delu sezone več najboljših slovenskih veslačev, ki študirajo v Ljubljani, trenira z ljubljanskimi veslači. Veslaški klub je odprt za veslače vseh klubov. V preteklosti so pri nas veslali primorski študentje Nenad Pilipovič, Boris Črnac, Igor Božeglav, Iztok Butinar, nato pa študent Fakultete za šport Iztok Čop z Bleda (olimpijski zmagovalec in daleč najuspešnejši slovenski veslač in športnik), študent Fakultete za strojništvo Denis Žvegelj z Bleda (svetovni prvak in nosilec več medalj s svetovnih prvenstev, tudi prve slovenske olimpijske medalje), študent Fakultete za šport Erik Tul iz Izole (svetovni prvak v enojcu in nosilec več medalj s svetovnih prvenstev, prvi neblejski veslač, ki je bil član najboljših reprezentančnih čolnov), študent Filozofske fakultete Jaka Dobaj iz Maribora (član najboljših reprezentančnih čolnov), študenta strojništva in ekonomije Andrej Hrabar in Matija Pavšič iz Kopra, študenta Fakultete za šport Iztok Nipič in Majda Jerman, študentka elektrotehnike Boštjan Božič, študent Fakultete za šport Matej Rodela in študent kemije Bine Pišlar iz Izole (udeleženci svetovnih prvenstev in olimpijskih iger) in drugi.

Zmagoviti četverec prvega univerzitetnega (takrat še dvoboja) slovenskih univerz (1993).

Že v 1960-tih letih je ljubljanski veslaški klub gostil veslače slovenskih veslaških klubov.

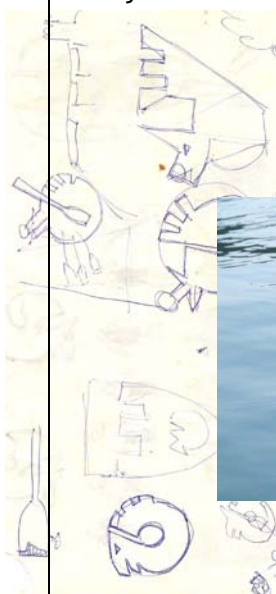
Leta 1993 je Veslaški klub Ljubljanica organiziral prvo univerzitetno regato med Univerzo v Mariboru in Univerzo v Ljubljani. Na Ljubljanici od mosta pri Livadi do lesene brvi pri Tromostovju sta na kilometer in pol dolgi progi tekmovala dva četverca s krmarjem. Veslači Jošt Dolničar, Gregor Geršak, Izток Čop in Denis Žvegelj so premagali mariborsko posadko.

Kako so se spreminjale klubske barve

Veslanje v Ljubljani je bilo v zgodovini različno označeno. Osnovne barve vsakega kluba so seveda barva lopat na veslih in veslaška oblačila. Vesla Veslaškega kluba Savica so bila bela z modrim diagonalnim poljem, grb pa trikotna zastava z zvezdo in reko. Rekreatijski center Ljubljana je ohranil barvo vesel in opreme, ki se je sicer modernizirala v oprijeta oblačila, spremenil pa grb.

Leta 1992 je Veslaški klub Ljubljana spremenil poleg grba tudi osnovni znak ljubljanskega veslanja - ljubljanska lopata je odslej bela z zelenim zmajem.

Maja 1992 smo v klubu predstavili nove znake veslačev v Ljubljani. Osnutki in predlogi so nastali pri Geršakovih doma. Odločili smo se za ljubljanskega zmaja s krili, ki v obliki grajskega obzidja tvorijo veslo. Veslaški dres je postal zeleno bel z zmajem na prsih.

Razvoj oblačil novejšega obdobja ljubljanskih veslačev (od leve člani RC Ljubljana v Beljaku leta 1990, desno člani VK Ljubljane Petja Rogelj in Živa Petrin ter Matej Rojec v verzijah novejših veslaških dresov).

Dvojni četverec Matej Rigelnik (levo), Igor Ronchi, Simon Polak in Mitja Trkov na mariborski regati 2002.

**Uspehi ljubljanskih veslačev od leta 1987 do 2008
na Svetovnih prvenstvih (SP), Sredozemskih igrah (SI) in Olimpijskih igrah (OI)**

Medalje in četrta mesta na SP in OI:		Z	S	B	4.
1.	Tine Grden	1	1	1	1
2.	Romina Štefančič	1	0	2	1
3.	Klemen Geršak	1	0	0	1
4.	Matej Rojec	0	1	0	1
5.	Igor Ronchi	0	0	0	2
6.	Mitja Trkov	0	0	0	2
7.	Peter Mladinič	0	0	0	1
8.	Jošt Dolničar	0	0	0	1
9.	Gregor Geršak	0	0	0	1
10.	Rok Rogelj	0	0	0	1
	SKUPAJ	3	2	3	12

Število nastopov na SI, SP in OI		
1.	Tine Grden	8
2.	Igor Ronchi	8
3.	Mitja Trkov	7
4.	Romina Štefančič	6
5.	Petja Rogelj	5
6.	Matej Rigelnik	5
7.	Gregor Geršak	4
8.	Klemen Geršak	4
9.	Tihi Kovačič	4
10.	Tina Jaklič	4
11.	Matej Rojec	4
12.	Simon Polak	3
13.	Rok Rogelj	3
14.	Jošt Dolničar	2
15.	Peter Mladinič	1
16.	Alen Fatur	1
17.	Mojca Adrinek	1
18.	Rok Ponikvar	1
19.	Živa Petrin	1
20.	Jure Cvet	1
21.	Matevž Malešič	1
22.	Andraž Borštnar Vasle	1
23.	Žan Cvet	1

Jure Cvet na kvalifikacijski regati za Olimpijske igre v Pekingu, ki je bila poleti 2008 v Poznanu na Poljskem.

Udeleženci Sredozemskih iger v Španiji 2005 Mitja Trkov (levo) in Igor Ronchi s trenerjem in mednarodnim sodnikom dr. Vladimirjem Megličem Lalijem.

Ime in priimek	leto	prvenstvo	kategorija	mesto
Peter Mladinič	1992	U23	LM1X	4.
Jošt Dolničar	1992	U23	M2-	7.
	1993	U23	M2-	4.
Gregor Geršak	1992	U23	M2-	7.
	1993	U23	M2-	4.
	1994	U23	M2-	8.
	1995	U23	M4+	10.
Alen Fatur	1994	U23	M2-	8.
Romina Stefančič	1994	MSP	JWA1X	7.
	1995	MSP	JWA1X	3.
	1996	MSP	JWA1X	1.
	1997	U23	W1X	4.
	1999	U23	W1X	3.
	1999	SP	W1X	15.
	2004	OI	W8+	7.
	2006	SP	W8+	5.
	2007	SP	W8+	6.
	2008	OI	W8+	4.
Tine Grden	1995	MSP	JMA2-	9.
	1996	MSP	JMA4-	1.
	1997	U23	M4-	-
	1998	U23	M4-	4.
	1999	U23	M4-	2.
	1999	SP	M4-	18.
	2000	U23	M4+	3.
	2001	SP	M4+	8.
Klemen Geršak	1995	MSP	JMA2-	9.
	1996	MSP	JMA4-	1.
	1997	U23	M4-	-
	1998	U23	M4-	4.
Tihi Kovačič	1997	U23	LM1X	17.
	1998	U23	LM1X	8.
	1999	U23	LM2X	6.
	2000	U23	LM2X	10.
Mojca Adrinek	1997	MSP	JWA2X	11.
Petja Rogelj	1997	MSP	JWA2X	11.
	1998	MSP	JWA2X	6.
	1999	U23	LW1X	12.
	2000	U23	LW1X	7.
	2001	U23	W2X	9.
Rok Ponikvar	1999	MSP	JMA4-	8.
Matej Rigelnik	1999	MSP	JMA4-	8.
	2000	U23	LM2X	10.
	2001	U23	M2X	15.
	2002	U23	M4X	10.
	2004	SP	LM4X	10.

Legenda

1x enojec
2- dvojec brez krmarja
2x dvojni dvojec
4- četverec brez krmarja
4+ četverec s krmarjem
J mladinska kategorija
W ženske
M moški
LW ženske lahka kategorija
LM moški lahka kategorija

Matej Rojec, najuspešnejši ljubljanski veslač zadnjega obdobja.

Mladinski ženski dvojni dvojec Tina Jaklič (levo) in Eva Škufca na blejski Mednarodni regati.

Simon Polak	2000	MSP	JMA4-	7.
	2001	MSP	JMA4-	9.
	2003	U23	M2-	5.
Igor Ronchi	2000	MSP	JMA4-	7.
	2001	U23	LM2X	8.
	2001	SI	LM2X	4.
	2002	U23	LM2X	5.
	2003	U23	LM2X	9.
	2004	U23	LM2X	5.
	2005	SP	LM2X	16.
	2005	SI	LM2X	4.
Mitja Trkov	2001	U23	LM2X	8.
	2001	SI	LM2X	4.
	2002	U23	LM2X	5.
	2003	U23	LM2X	9.
	2004	U23	LM2X	5.
	2005	SP	LM2X	16.
	2005	SI	LM2X	4.
Tina Jaklič	2002	MSP	JWA2X	13.
	2003	U23	LW2X	8.
	2004	U23	LW2X	17.
	2005	U23	LW1X	11.
Živa Petrin	2003	U23	LW2X	8.
Rok Rogelj	2003	MSP	JMA1X	11.
	2005	MSP	JMA4X	4.
	2006	U23	M2X	11.
Matej Rojec	2005	MSP	JMA4X	4.
	2006	MSP	JMA4X	6.
	2007	MSP	JMA4X	2.
	2008	U23	M4X	10.
Jure Cvet	2006	U23	LM2X	9.
Matevž Malešič	2008	U23	LM2X	6.
Andraž Borštnar Vasle	2008	MSP	JMA2-	6.
Žan Cvet	2008	MSP	JMA2-	6.

Jan Ilar (levo) in Rok Rogelj v dvojnem dvojcu.

Živa Petrin na ergometer tekmi, ki jo v zimskem obdobju vsako leto organizira Veslaški klub Ljubljana.

Eva Škufca na treningu na Ljubljani.

Start ljubljanskega dvojca na Državnem prvenstvu na Bledu leta 1992
(foto: Franc Mišo Sotlar s sodniškega stolpa).

Prva odprava študentov in bivših ljubljanskih veslačev na jesensko regato osmercev v Budimpešti, kjer so tudi zmagali (2004).

Načrti za prihodnost

Osnovna naloga današnjih veslačev na sotočju Malega Grabna in Ljubljance je skrbeti za veslanje in spodbujati ter navduševati nove generacije otrok nad tem veličastnim športom. Stari hangar Savice, ki smo ga lahko občudovali že pred petdesetimi leti v klasičnem slovenskem filmu Vesna, že dolgo ni več primeren in zadosti velik za shranjevanje čolnov in zimske treninge, predvsem pa ni zadosti varen za otroke in mladostnike. Želimo si nov hangar, ki bi bil vsaj podoben izrednemu idejnemu osnutku arhitekta Milana Pogačnika. Druga naloga, ki čaka ljubljanske veslače, je nadaljevanje sodelovanja s pristojnimi inštitucijami za zgraditev regularne veslaške proge in vodnega centra na Savi, ki bi lahko postal pomemben vseslovenski center za vrhunsko veslanje.

Veslaški klub si bo seveda prizadeval, da bi bila nova podoba hangarja za shranjevanje čolnov pazljivo umeščena na obrežje Ljubljance in ohranila povezanost čolnarne in reke. Zgoraj je obstoječe stanje, spodaj pa ena različic načrtovane čolnarne, ki bi bolj ustrezala zahtevam 21. stoletja (idejni osnutek arhitekta Milana Pogačnika).

Lahki dvojni dvojec Mitja Trkov (levo) in Igor Ronchi.

Štart Jureta Stražiščarja in Gabra Gundeja na ljubljanski regati (1993)

Ljubljanski zmaj na Svetovnem prvenstvu (Beograd 2003)

Od leve - dvojec »Savica 2«, Gregor Geršak in Klemen Geršak na treningu pred veteranskim svetovnim prvenstvom v Zagrebu (2007).

Trening na Ljubljani. Trener Jošt Dolničar, obkrožen s podmladkom, s klubske ladvice Julije govori Simonu Polaku in Arneju Zupačiču v dvojcu brez krmarja (2006).

Ljubljanski članski veslači Mitja Trkov (levo), Igor Ronchi, Simon Polak in za njimi naš trener Aleš Lindič, ki za njimi zapisuje vmesne rezultate na ergometerski tekmi na 6 km (Ljubljana 2003).

Pristajanje četverca s krmarjem na klubski splav v 1950-ih letih.

Pristajanje četverca s krmarjem na klubski splav 40 let kasneje. Za slovenski kulturni praznik 1999 je prišel na klub prvi četverec v novejši zgodovini Veslaškega kluba Ljubljana "Mama Mira". V njem sedijo Klemen (od leve) in Gregor Geršak, Rok Ponikvar in Igor Ronchi.

Veslaški klub Ljubljana, 1908 - 2008

uredila	dr. Gregor Geršak in Mira Fatur
slikovno gradivo	arhiv Veslaškega kluba Ljubljana, zasebne zbirke veslačev in www.vesl-klub-ljubljana.si
oblikovanje in prelom	Gregor Geršak
izdal	Veslaški klub Ljubljana, Velika čolnarska 20, 1000 Ljubljana, Slovenija, info@vesl-klub-ljubljana.si
naklada	500 izvodov
tisk	Bograf Tiskarna d.o.o.

(c) Veslaški klub Ljubljana, 2008

2008
- 1908

100

Veslaški klub je že sto let na sotočju Malega Grabna in Ljubljaniice. Ljubljaniica že sto let teče mimo kluba. Hangar za shranjevanje tekmovalnih čolnov je že sto let skoraj nespremenjen. Na klubu so že sto let ljudje, ki ljubijo veslanje.

Klub je v svoji stoletni zgodovini zamenjal že nekaj imen, a je še vedno veslaški, flos je kovinski in plastičen, a je še vedno flos, čolni so se iz lesenih spremenili v karbon-kevlarke, a so še vedno vitki, ročaji vesel so se iz lesenih spremenili v gumijasta, a še vedno prinašajo žulje, struga Ljubljaniice je bolj poseljena, a še vedno zavija in otežkoča veslanje, lopate vesel so sekiraste oblike, a še vedno čvrsto padejo v vodo, obala prvih dvanajst kilometrov reke je bolj urejena, a je še vedno dvanajst kilometrov dolga.

Tisto, ki pa ohranja in bogati veslaški klub na Ljubljaniici, so ljudje na njem. Ljudje, ki so veslači ali prijatelji veslanja. Ljudje, ki imajo radi flos, čeprav so ga race zjutraj spet ponečedile. Ljudje, ki imajo radi vitke čolne, čeprav so nestabilni. Ljudje, ki imajo radi gumijaste ročaje vesel, čeprav jim drsijo iz rok v dežju. Ljudje, ki imajo radi žulje, čeprav si zaradi njih zvečer težko umijejo zobe. Ljudje, ki radi vijugajo po Ljubljaniici, čeprav nikoli ne vidijo naprej. Ljudje, ki imajo radi sekire, čeprav so v nasprotnem vetru prava mora. Ljudje, ki imajo radi dvanajst kilometrov veslanja, čeprav jih sčasoma ne bodo zmogli več.

Bogastvo našega kluba so ljudje ... Ki imajo pa res ponavadi radi žulje.

Izdal Veslaški klub Ljubljaniica ob praznovanju stoletnice leta 2008.
www.vesl-klub-ljubljaniica.si